

Liahona

A young boy with a short haircut, wearing a white short-sleeved button-down shirt and a dark blue patterned tie, is smiling warmly at the camera. He is holding a blue book with both hands. The book's spine has the word 'LUMBLI' written on it in purple. The background is a blurred outdoor setting, possibly a schoolyard or a market, with other people and structures visible in the distance.

En herlig og
mindeværdig
dag, s. 24

Undervis
om Frelseren
derhjemme, s. 10

Ført af Herren:
Josephs vej til
Palmyra, s. 14

Lukasevangeliet lærer os,
hvordan vi følger Kristus,
s. 28

*»Eller hvem af jer vil
give sin søn en sten,
når han beder om
et brød,
eller give ham en
slange, når han beder
om en fisk?
Når da I, som er onde,
kan give jeres børn
gode gaver, hvor
meget snarere vil så
ikke jeres fader, som
er i himlene, give
gode gaver til dem,
der beder ham!«*

Matthæus 7:9-11

BUDSKABER

- 4** Budskab fra Det Første Præsidentskab: Familier kan være sammen for evigt
Præsident Henry B. Eyring
- 7** Besøgsbudskabet Jesu Kristi guddommelige egenskaber – dyd

PÅ OMSLAGET

Forsidefoto: Leslie Nilsson. Indersiden af forsiden: Foto: Ridvan Çelik/iStock/Thinkstock. Indersiden af bagsiden: Foto: Cody Bell.

ARTIKLER

- 10** Sådan kan vi »prædike om Kristus« i vores hjem
Darren E. Schmidt
Forslag til opbyggelse af et mere kristuscentreret hjem.
- 14** Vejen til Palmyra
Matthew S. Holland
Vejen til Palmyra – stedet for det første syn, og hvor guldpladerne lå gemt – var alt andet end let for Joseph Smith og hans familie.
- 20** Søg redning
Connie Goulding
Føler I jer fanget – af personlige prøvelser, svaghed eller vanskelige omstændigheder – så er der håb om redning.
- 24** Den herlige dag for præstedømmets gengivelse
Ældste L. Tom Perry
Vi bør være taknemlige for, at Herren har genoprettet sin kirke og gengivet præstedømmet på jorden.

28 Frelserens lære om at være discipel

Casey W. Olson
Disse fire begivenheder på Kristi sidste rejse til Jerusalem lærer os om, hvordan vi bedre kan følge ham.

34 Menneskefiskere

Ældste Scott D. Whiting
Et velfungerende menighedsråd gjorde en verden til forskel for en menighed.

FASTE ARTIKLER

- 8** Tjeneste i Kirken: Min kærlighedslektie
Janice Tate
- 9** Overvejelser: Kolibri-redningen
William Hoggan
- 38** Sidste dages hellige røster
- 80** Til vi ses igen: Lad det fare
Præsident Boyd K. Packer

46

42 Stol på Herrens løfter

Mindy Anne Leavitt

Herren kan velsigne os med uvurderlige øjeblikke med trost og forvisning i vore prøvelser i stedet for at udfri os af dem straks.

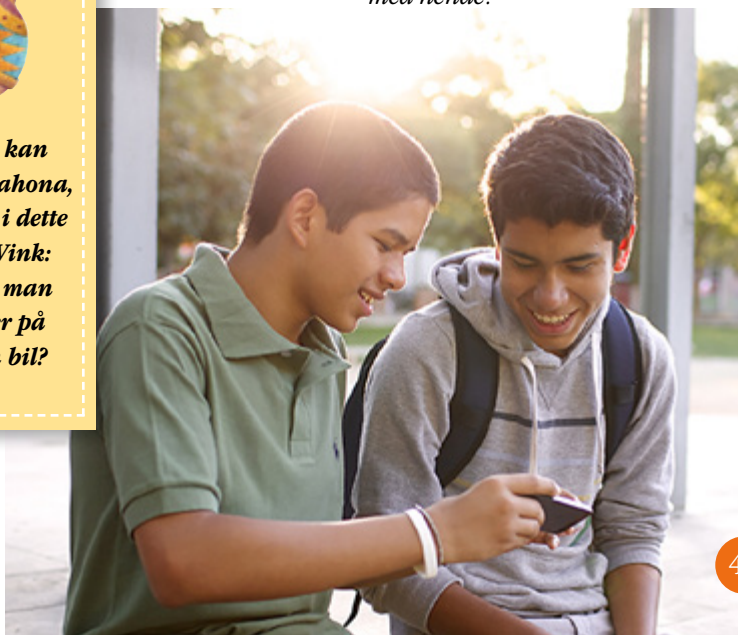
46 Ingen forflyttelse

Lena Hsin-Yao Cho

Da jeg hørte, at jeg skulle blive i samme område seks uger mere, troede jeg ikke mine egne ører.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Hvad kan man køre i eller på udover en bil?

48 Vi lever i en hektisk verden

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Forenkl livet ved at fokusere på fire forhold.

52 Kun for unge

54 Forkynd evangeliet ligesom Johannes Døber

Ryan Carr

Hvordan ligner din mission Johannes Døbers?

56 Men hva' nu hvis ...? Spørgsmål om at tjene som missionær

Er du spændt på at finde ud af, om du er klar til at tjene på mission? Disse hyppige spørgsmål og svar kan være en hjælp.

60 Spørgsmål og svar

En af mine veninder ønsker bare én gang at prøve noget forkert, så hun kan relatere til det, når folk taler om det. Hvordan kan jeg hjælpe hende til at forstå, at det ikke er en god idé?

62 Skriftstudie-puslespillet

Cody Phillips

Med både puslespil og studium af skriften gælder det, at jo mere man arbejder med det, jo større billede får man.

65 Søstre i evangeliet

Paola Sarahí Hernández Cruz

Paolas ven var ensom, så Paola ville dele evangeliets velsignelser med hende.

48

72

66 Særlige vidner: Hvordan kan jeg blive vejledt af Helligånden?

Ældste L. Tom Perry

67 Musik: Helligånden

Jeanne P. Lawler

68 Tid til skriften: Den gode hyrde

Erin Sanderson

70 Vores side

71 Skikkelser i Det Nye Testamente: Den gode hyrde

72 Stevens første Fremtidig fars dag

Kellie George Purcill

Stevens mor havde et forslag til, hvordan han ikke skulle blive ked af det på Fars dag.

74 Mias vidnesbyrd

Amelia Hawkins

Mia ønskede sig et vidnesbyrd, men hvordan kunne hun få det?

76 Til mindre børn: Huset, der blev bygget af tiende

Janele Williams

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Lisa Carolina López

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsons, Susan Lofgren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalning: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

June 2015 Vol. 164 No. 6. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to forslag:*

»Den herlige dag for præstedømmets gengivelse«, side 24: Overvej at forklare, hvordan præstedømmet er blevet overdraget ved at tegne en enkel linje fra en person til en anden, begyndende med Adam og derfra over til profeterne i Det Gamle Testamente og videre til Jesus Kristus og hans apostle og frem til Joseph Smith. I kan eventuelt prøve at huske de ord udenad i Lære og Pagter 13:1, som Johannes Døber udtalte, da han overdrog Det Aronske Præstedømme til Joseph Smith og Oliver Cowdery, og drøftede betydningen af den begivenhed.

»Mias vidnesbyrd«, side 74: Når I har læst artiklen sammen, kan I drøfte, »hvordan« man får et vidnesbyrd: Bøn, skriftstudium, lytte til profeter og apostle, lytte til andres vidnesbyrd, bære sit eget etc. Tal om, hvordan vidnesbyrd kan være ligesom et lys. Forældre kan bære deres vidnesbyrd og opfordre børnene til at bære deres eller give udtryk for deres følelser.

PÅ DIT SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 9

Beskæftigelse, 39, 52

Bøn, 10, 74

Det andet komme, 54

Dyd, 7

Dåb, 65, 70

Efterfølgelse, 28

Familie, 4, 10, 48, 72

Forsoning, 20, 42

Fædre, 72

Genoprettelsen, 14, 24

**Helligånden, 62, 66,
67, 74**

Himmelske Fader, 48

Håb, 42

**Jesus Kristus, 7, 10, 20,
28, 42, 48, 54, 66**

Kærlighed, 8, 40

Ledelse, 34, 46, 80

Menighedsråd, 34

**Missioner, 40, 42, 46,
54, 56**

Missionering, 54, 65

Mormons Bog, 10

Musik, 8, 53, 67

Omvendelse, 56

Præstedømmet, 4, 24

Prøvelser, 20, 42, 52

Redning, 9, 20

Skrifter, 62, 68, 71

Slægtshistorie, 4

Smith, Joseph, 14

Tempeltjeneste, 4, 6, 70

Tiende, 76

Tilgivelse, 80

**Tjeneste, 8, 9, 24, 28, 34,
41, 48**

Tålmodighed, 38

Undervisning, 10

Uselviskhed, 28

Vidnesbyrd, 56, 74

**Præsident
Henry B. Eyring**

Førsterådgi-
ver i Det Første
Præsidentskab

FAMILIER KAN VÆRE SAMMEN for evigt

Præstedømmemyndigheden til at knytte familier sammen for evigt er en af de største af Guds gaver. Enhver person, der forstår frelsesplanen, længes efter denne evige velsignelse. Kun i de beseglingsceremonier, der finder sted i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer, giver Gud løfte om, at familier kan være sammen for evigt.

De præstedømmenøgler, der gør dette muligt, blev gengivet til jorden gennem profeten Elias til Joseph Smith i templet i Kirtland. Disse præstedømmenøgler er blevet overdraget i en ubrudt kæde af levende profeter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige frem til vor tid.

Da Frelseren levede på jorden, talte han om myndigheden til at besegle familier, da han til sin seniorapostel, Peter, sagde disse ord: »... hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene, og hvad du løser på jorden, skal være løst i himlene« (Matt 16:19).

Det er kun i det celestiale rige, at vi kan leve i familier for evigt. Der kan vi leve som familier i vor himmelske Faders og Frelserens nærhed. Profeten Joseph Smith beskrev den vidunderlige tilstand i Lære og Pagter:

»Når Frelseren kommer til syne, skal vi se ham, som han er. Vi skal se, at han er et menneske, som vi.

Og at den samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der, blot bliver den ledsaget

af evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder nu« (L&P 130:1-2).

Dette skriftsted lader os forstå, at vi trygt kan sigte efter en himmelsk standard for vore familierelationer. Vi kan kere os nok om både levende og døde familiemedlemmer til at gøre alt, vi kan, for at tilbyde dem de præstedømmeordinancer, der binder os sammen i himlen.

Det gør mange af jer allerede, unge som ældre. I søger efter navne på slægtninge, der ikke endnu ikke har modtaget de ordinancer, der kan besegle jer sammen.

Næsten alle af jer har levende slægtninge, der ikke er blevet beseglet til slægten med præstedømmets kraft. Mange har levende slægtninge, som har modtaget præstedømmeordinancerne, men som ikke holder de pagter, de har indgået med Gud. Gud vil velsigne jer til at være i stand til at række ud i tro og hjælpe alle disse slægtninge. I kan trække på det løfte, som Herren har givet sine disciple, der går ud for at føre andre til ham:

»Og hos den, som modtager jer, der vil jeg også være; for jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Fra mit vindue på kontoret ser jeg hver dag brudepar, der får taget deres bryllupsbilleder blandt de smukke

blomster og springvand. Gommen bærer ofte sin brud, i det mindste nogle få vakkende skridt, mens fotografen tager bryllupsbilleder. Hver gang jeg ser det, tænker jeg på par, som jeg har kendt i tidens løb, der, sommetider meget kort tid efter de var blevet gift, var nødt til at bære

hinanden på forskellig vis, når livet blev svært. Man kan miste sit arbejde. Man kan få børn med store udfordringer. Man kan blive syg. Og så er det, at vanen med i gode tider at gøre mod andre, som vi selv ønsker, at de gør mod os – vil gøre os til helte og heltinder i de svære tider, hvor det kræver

mere af os, end vi troede var muligt.

Vi skylder vores familie den slags omgang, vi kan tage med os ind i Guds nærhed. Vi må prøve hverken at vække eller tage anstød. Vi kan beslutte os for at tilgive hurtigt og fuldt ud. Vi kan prøve at sætte andres glæde før vores egen. Vi kan tale venligt. Når vi prøver at gøre alle disse ting, indbyder vi Helligånden i vores familie og liv.

Jeg forsikrer jer om, at vi i dette liv med Herrens hjælp og et angergivent hjerte kan fange et glimt af det liv, vi ønsker os for evigt. Vor himmelske Fader elsker os. Han ønsker, at vi vender tilbage til ham. Frelseren gjorde det igennem sit sonoffer muligt for os at foretage den nødvendige ændring af vores hjerte, så vi kan indtræde i hellige templer, indgå pagter vi kan holde og til sin tid leve sammen som familier i celestial herlighed – vel hjemme igen. ■

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Når I drøfter læren om evige familier, kan I overveje, hvad ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvoorum har sagt: »Søg altid at styrke familien. Undervis med en vision om vigtigheden af, at familien er beseglet i templet ... Når du fanger visionen af de beseglende tempelordinancer, vil du ønske at opbygge Guds rige på jorden« (»Jeg har givet jer et forbillede«, *Liahona*, maj 2014, s. 34).

Hvordan kan I hjælpe dem, I underviser, til at få en vision af vigtigheden af at blive beseglet i templet? Kom med en opfordring til dem, der ikke er blevet beseglet, til at drøfte, hvilke tiltag der kan føre dem nærmere på den ordinance. Bed dem, der er blevet beseglet, om at drøfte, hvordan de kan holde liv i visionen om deres evige familie og arbejde på at forbedre deres forhold til hinanden.

Evigt knyttet til min familie

Laura Burton

Da jeg var tre år, skulle jeg bortadopteres, og min biologiske mor ville kun godkende adoptionen, hvis mine forældre indvilligede i, at jeg ikke modtog ordinancer i Kirken, før jeg var blevet 12 år. Hun tænkte, at jeg skulle være gammel nok til selv at vælge, men det var virkelig svært at vente.

Ja, det var svært at se mange af mine venner blive døbt, da de blev otte år, men det var endnu sværere at vide, at jeg ikke kunne blive besejlet til mine adoptivforældre og fem ældre søskende, før jeg blev 12. Jeg var bange for, at der ville ske noget med mig, så jeg ikke kunne blive besejlet til dem.

Da min 12-års fødselsdag nærmede sig, begyndte vi at planlægge min dåb og besejling til min familie. Mine forældre lod mig vælge, hvilket tempel vi skulle besejles i. Jeg havde altid tænkt, at templet i San Diego i Californien var det smukkeste, så hele min familie gik med til at køre til Californien for at blive besejlet.

Jeg glædede mig så meget til at blive en evig familie med mine forældre og søskende. Under besejlingen mærkede jeg Ånden så stærkt, at det er svært at beskrive. Nu, hvor jeg endelig er blevet besejlet til min familie, er min bekymring blevet erstattet af tryghed og fred, for jeg ved, at jeg nu er knyttet til dem for evigt.

Forfatteren bor i Utah i USA.

BØRN

Ser frem til templet

Præsident Eyring forklarer, at vi på grund af præstedømmet har mulighed for at tage til templet og blive besejlet sammen som familie for evigt. Tegn eller find et billede af dit yndlingstempel og hæng det op et sted, hvor du kan se det hver dag. Lav en liste over, hvordan du vil forberede dig på at tage til templet en dag.

Studér bønsumt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens guddommelige egenskaber øge jeres tro på ham og velsigne dem, I våger over som besøgslerere? Få yderligere oplysninger på reliefsociety.lds.org.

Jesu Kristi guddommelige egenskaber – dyd

Dette er en del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler Frelserens guddommelige egenskaber.

» Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som dug fra himlen« (L&P 121:45).

Hvad er dyd? Præsident James E. Faust (1920-2007) har sagt: »I sin dybeste betydning omfatter dyd alle de retfærdige træk, der hjælper os til at forme vores karakter.«¹ Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) tilføjede: »Kærlighed til Gud er roden til alle dyder, al godhed, al karakterstyrke.«²

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum har om forholdet mellem kvinder og dyd sagt: »Kvinder bringer en vis dyd med sig ind i verden, en guddommelig gave, som gør dem gode til at indgyde kvaliteter som tro, mod, empati og til at forbedre forhold og kulturer ...

Søstre, I alle jeres forhold er det jeres forhold til Gud, jeres himmelske Fader, kilden til jeres moralske kraft, som I altid skal sætte først i jeres liv. Husk på, at Jesu kraft kom gennem hans målbevidste hengivenhed over for Herrens vilje ... Stræb efter at følge Faderen og Sønnen, og så vil jeres indflydelse aldrig forsvinde.«³

Yderligere skriftsteder

SL 24:3-5; Fil 4:8; 2 Pet 1:3-5; Alma 31:5; L&P 38:23-24

NOTER

1. Se James E. Faust, »Ti dyder for Guds retskafne døtre«, *Liahona*, maj 2003, s. 108.
2. Gordon B. Hinckley, »Den levende profets ord«, *Sjernen*, dec. 1996, s. 8.
3. D. Todd Christofferson, »Kvindens moralske styrke«, *Liahona*, nov. 2013, s. 29, 31-32.
4. Dyd har kraft (se Mark 5:30 på engelsk).
5. I Guide til Skrifterne er »Præstedømme« defineret som »den magt og myndighed, som Gud overdrager til mennesker, så de på alle måder kan virke til frelse for menneskeheden« (L&P 50:26-27).

Tro, Familie, Tjeneste

Fra skrifterne

I dag rækker dydige kvinder fulde af tro ud mod Frelseren. I Lukas 8 læser vi om en kvinde, som i 12 år havde lidt af blødninger, der ikke kunne helbredes. Hun søgte helbredelse, da hun »nærmede sig Jesus bagfra og rørte ved kvasten på hans kappe, og straks ophørte hendes blødninger. Jesus sagde: »Der var en, som rørte ved mig, for jeg mærkede, at der udgik en kraft⁴ fra mig.« Den dydige kvinde faldt ned foran ham og »fortalte i hele folkets påhør,« at »hun havde rørt ved ham, og hvordan hun straks var blevet helbredt. Han sagde til hende: »Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred!« (se Luk 8:43-48; se også 6:17-19).

Kristus kan ved sin kraft⁵ helbrede, styrke, trøste, opmuntre og gøre alt muligt for os, når vi med mod og tro vælger at række ud mod ham.

Til overvejelse

Hvordan styrkes vi af dyd?

MIN KÆRLIGHEDSLEKTIE

Janice Tate

Jeg havde ikke forventet, at noget så enkelt som et tjenesteprojekt ville lære mig så meget om vor himmelske Faders kærlighed til sine børn.

Det lød som et typisk tjenesteprojekt: Saml en gruppe hjælpeforeningsøstre og lav et kor og et kort program, som de kan opføre på et lokalt genoptræningscenter; selvom der ikke var nogen patienter fra vores menighed der.

Vi blev proppet ind i et lille værelse med ni ældre patienter, der sad i deres kørestole og kiggede på os. Deres ansigter virkede udtryksløse. Der var varmt og indelukket, og jeg tænkte: »Lad os få dette overstået.«

Jeg ledte musikken, så jeg vendte ryggen til patienterne og koncentrerede mig om programmet. Da vi begyndte, kunne jeg høre en af patienterne kalde

KÆRLIGHED I FUNKTION

»Der er et stort behov for den næstekærlighed, som giver den ubemærkede opmærksomhed, den nedtrykte håb og den plagede hjælp. Sand næstekærlighed er kærlighed i funktion. Behovet for næstekærlighed findes overalt.«

Præsident Thomas S. Monson, se »Kærligheden ophører aldrig«, *Liahona*, nov. 2010, s. 124.

på sin mor, og en anden klappede og støjede. Jeg følte mig lidt ilde til mode, men vi var jo færdige og kunne tage hjem om nogle få minutter.

Da vi gjorde klar til at synge vores sidste salme, »O store Gud« (*Salmer og sange*, nr. 39), opfordrede vi patienter og personale til at synge med. Jeg vendte mig om for at lede alle i sangen, og da var det, at jeg så hende – en spinkel, rynket og hvidhåret dame med skødet fuld af tårevædede lommeørklæder.

Hun gav tegn til, at jeg skulle komme hen til hende. Det gjorde jeg, og da jeg lænede mig frem for at lytte, tog hun min hånd. Hele hendes krop skælvede, da hun hviskede: »Jeg er sidste dages hellig. Det er så vidunderligt at have mine søstre på besøg!«

Ånden fyldte min sjæl, og jeg knælede ned ved siden af hende med tårer i mine øjne. Hun lagde sin skrøbelige arm om mig og aede mig, som forstod hun, hvad jeg følte. Alle begyndte at synge salmen, men jeg var ikke i stand til at synge med på første vers.

Da patienterne og personalet sang om Guds storhed, fyldte Ånden

værelset, og vi blev alle berørt. Jeg fik endelig kontrol over mine følelser og kunne istemme de andre, der sang:

*»Når tidens mørke engang er
forsvundet,
og vi med skaren rundt om tronen
står,
vi priser dig for frelsen vi har
vundet,
vor lovsang aldrig nogen ende får.«*

Efter vores program gik hjælpeforeningsøstre rundt og talte med patienterne og personalet. Den hvidhårede dame fortalte, at hun havde følt sig ensom og omgivet af fremmede, indtil vi kom. Vi vidste ikke, at hun ville være der, men det gjorde vor himmelske Fader.

Jeg blev påmindet om, at alle disse mennesker var vore brødre og søstre, at de havde brug for kærlighed og trøst, og at jeg en dag kunne stå i deres situation. Jeg blev rørt over, at vi kunne være et redskab i en kærlig Faders hænder, og jeg var taknemlig for, at vores tjenesteprojekt lærte mig en vigtig lektie om kærlighed. ■

Forfatteren bor i Californien i USA.

KOLIBRI-REDNINGEN

William Hoggan

Vi lærte, hvordan man hjælper de åndeligt svage, da vi skulle redde en kolibri.

På en lejr for Unge Piger i bjergene i Californien sad pigerne og lederne og ventede på at få aftensmad i en vinkelformet bjælkehytte. Mens vi ventede, bemærkede nogle af pigerne noget under bordet. En kolibri, der var fløjet ind i hytten og ikke kunne finde ud igen, faldt til sidst til jorden. De bad mig om hjælp.

Fuglen lignede noget, der var døden nær. Dens næb var viklet ind i spindelvæv, og dens fjer sad vind og skævt. Jeg lagde den forsigtigt i en kop og bar den udenfor. Jeg håbede på, at den ville komme sig, men realistisk set var det forventeligt, at den gik al naturens gang. Jeg tippede dog koppen forsigtigt for at lægge kolibrien på jorden, og da den gled ud, prøvede den at gribe fast i kanten af koppen med sine små bitte kløer. Da jeg holdt koppen opad, satte fuglen sig på kanten med øjnene lukket. Hvad nu?

En af lederne så fuglen og lavede noget sukkervand, som hun kom med til mig. Til at begynde med børstede jeg forsigtigt spindelvævene af det nålespidse næb. Fuglen for ikke sammen. Så dyppede jeg en finger i sukkervandet og lod en dråbe dryppe ned på dens næb. Dråben forsvandt, selvom fuglen ikke bevægede sig. Var væsken bare sivet ind i næbbet? Jeg

dyppede min finger igen og holdt den mod fuglens næb. Denne gang var der en lille tunge, tyndere end et hårstrå, der slikkede min fingerspids.

I 10 eller 15 minutter drak kolibrien den ene dråbe efter den anden. Flere af de andre ledere havde samlet sig rundt om mig, og jeg tilbød, at de kunne prøve at made den.

Pludselig åbnede fuglen sine øjne, og dens pjuskede fjer faldt straks på plads. Da den havde drukket et par dråber mere, satte den gang i sine vinger, varmede dem op i et sekund og fløj så lige op i luften.

Den tøvede et øjeblik over os, og så strøg den af sted.

Vi stod målløse der. Og lige så pludseligt, som fuglen var fløjet, kom den åndelige lektie:

- Når vi rækker ud mod mindre aktive, synes vores indsats ofte ikke at gøre en forskel. Men den kærlighed, vi viser, slipper ind igennem sprækkerne – som nektar i kolibriens bevægelsesløse næb – og udgør en åndelig næring, som en dag kan give resultater.

- Nogle gange kan vi ikke komme videre ved egen hjælp, vi har brug for en venlig og omsorgsfuld håndsrækning.

- Sommetider bliver folk viklet ind i spindelvæv af synd eller afhængighed, og de har brug for en ven eller præstedømmeleder og Frelserens hjælp til at komme fri.

- Vi har brug for regelmæssig åndelig næring for at kunne holde ud, ellers løber vi tør for åndelig styrke og bliver let

ofre for dårlige kræfter.

- Kolibrien holdt fast. Helt bogstaveligt. Det gjorde hele forskellen.

Nogle gange må vi ganske enkelt bare holde ud i tro, mens vi gennemlever livets smertelige og til tider forfærdelige udfordringer.

I Det Nye Testamente står der, at end ikke en spurv falder til jorden uden Mesterens vidende (se Matt 10:29-31). Nu ved jeg, at han også er opmærksom på, om en kolibri falder til jorden. Og han er opmærksom på jer. ■

Forfatteren bor i Californien i USA.

Sådan kan vi
»prædike om
Kristus« i vores hjem

»Vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26).

Darren E. Schmidt

Et år til påske foreslog min hustru, at vi som familie læste om Frelserens sidste uge på jorden i skriften. Hver aften inden sengetid læste vi i Det Nye Testamente og viste vore børn et lille videoklip af hver begivenhed og drøftede de spørgsmål, der opstod. Jeg blev forbløffet over de spørgsmål, som vore børn stillede, såvel som den Ånd, der kom i vores hjem, når vi læste og talte om det.

Ved ugens slutning følte jeg en dyb taknemlighed og kærlighed til Frelseren efter min refleksion over hans son-offer og de evige følger af det, han gennemgik for vores skyld. Udover at jeg selv var blevet dybt berørt, vidste jeg, at min hustru var blevet inspireret, og jeg fornemmede en dybere forståelse af og kærlighed til Frelseren blandt vore børn tillige med et større ønske om at udvise kristuslignende adfærd over for hinanden.

Siden da har vi fundet andre måder, som vi kan tale og prædike om Kristus på i vore samtaler og lektioner. Vi ved, at vi er blevet lovet ly for livets storme, når vi bygger på klippen, Jesus Kristus (se Hel 5:12).

Et eksempel på undervisning om bøn

Lad os for eksempel sige, at I underviser om vigtigheden af bøn. I bruger måske Lære og Pagter 10:5, hvor vi får at vide, at vi altid skal bede, eller Nefis belæring om, at »den onde ånd [ikke lærer] et menneske at bede, men lærer det, at det ikke skal bede« (2 Ne 32:8). Disse skriftsteder underviser kraftfuldt i læren om bøn. Når I drøfter dem, kan I sige noget i stil med: »Hvordan bad Frelseren?« eller »Hvordan var

Hav fokus på Frelseren i jeres undervisning

En af de ting, vi har opdaget, når vi bruger Frelserens eksempel og lære i vore familiesamtaler og samvær, er, at de bliver stærkere og mere meningsfulde. Lad mig bruge en lignelse, som Frelseren selv brugte: »Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt« (Joh 15:5). Hvis vi bruger denne lignelse på vores undervisning, så underviser vi ikke om evangeliske principper som ubeslægtede ideer, men som tillæg til Jesu Kristi forsoning, ligesom Joseph Smith sagde, at de skulle være.¹ Det er sådan, at vi gør Frelseren til kernen i vores undervisning og ikke blot enkelte blade, vi plukker fra hans vintræ.

Hvis vi gør ham til kernen i vores undervisning, er vi blevet lovet næring, styrke og vækst, deriblandt grene, der sætter frugt – eller sagt på en anden måde, at vore samtaler og lektioner vil rumme mere kraft til omvendelse og langsigtede resultater. En måde, som vi har fundet ud af at gøre det på, er ved at undervise i et evangelisk princip og derpå stille vore børn spørgsmål som: »Hvordan demonstrerede Herren dette princip eller denne lære?« eller »Hvad sagde Herren om denne ting?«

Frelserens bønner?« Har I små børn, kan I spørge: »Hvordan tror I, at Frelseren bad?«

Brug et øjeblik på at tænke over, hvordan I personligt vil svare på det spørgsmål ved at overveje de beretninger fra skriften, I kommer i tanke om. Jeg tænkte straks på Frelserens besøg i Amerika, da »han bad til Faderen, og det, som han bad, kan ikke skrives ... Aldrig før har øjet set, ej heller har øret hørt så store og vidunderlige ting, som vi så og hørte Jesus sige til Faderen« (3 Ne 17:15-16).

Senere i beretningen ser vi, at folk prøvede på at bede som ham, og som følge deraf »brugte de ikke mange ord, for det blev dem givet, hvad de skulle bede, og de var opfyldt af ønsket« (3 Ne 19:24, fremhævelse tilføjet). På dette tidspunkt kan I lade jeres børn fortælle om en gang, hvor de var fyldt med ønsket om at bede, eller I kan fortælle om en gang, hvor det blev jer givet, hvad I skulle bede om, mens I bad. Dernæst kan I bære vidnesbyrd om, hvor stor en forskel det gør på en bøn, at den bliver bedt, som Frelseren har lært os.

Tænk på, hvilken forskel det kan gøre for jeres børn, hvis de bliver i stand til at handle efter de principper, vi finder i disse vers, og i de vidnesbyrd, I og de har båret. Tænk, hvordan det kan forbedre deres evne til at mærke

og genkende Ånden, højne deres kald, give præstedømsmevelsignelser og senere være en hjælp i deres egen familie, når de bliver ledt af den Ånd, »der lærer mennesket at bede« (2 Ne 32:8).

Hvis vi i denne instruktion udelod Frelserens eksempel eller lære, kunne vi stadig få en god drøftelse af bøn, men at medtage hans eksempel og lære giver mere dybde og kraft.

Evangelisk kunst

En anden ting, som vi har forsøgt for at skabe et mere Kristus-centreret hjem, er at have billeder af Kristus, templet og andre evangelisk relevante ting, hvor de let bliver set, og hvoraf vore børn kan vide, at det er vigtige ting for os.

I forbindelse med vores tiendeopgørelse for et par år siden opfordrede vores biskop til, at vores 10 år gamle søn tog et lille billede af Frelseren, og at han fandt et sted at hænge det op derhjemme, så det blev en påmindelse for hele familien om at følge ham. Da vi var kommet hjem, satte han billedet på hoveddøren, hvor »vi alle ville se det mest«, som han sagde. På en enkel men kraftfuld måde har det været en stor velsignelse og en konstant påmindelse for os alle hver dag om vore løfter om at følge Jesus Kristus.

Uanset hvor I anbringer billederne i jeres hjem, vil det være umagen værd at bemærke billederne og de budskaber, I sender til jeres børn. Er der kunst i jeres hjem, der afspejler budskabet om, at I har forpligtet jer til at følge Kristus?

Andre måder at undervise om Kristus på

Jeg indrømmer, at jeg mere end en gang har grinet, når et af mine børn har spurgt mig, om Jesus var stærkere end en tegneserie-superhelt, og alligevel har jeg fundet, at mit barns spørgsmål har været grundlag for en dejlig drøftelse af, hvorfor Frelseren er enhver superhelt overlegen. Tillige med dagligdags samtaler som dem er her et par yderligere forslag til, hvad I kan overveje for at gøre jeres hjem mere centreret om Kristus:

- Brug Mormons Bog til at undervise jeres børn om Jesu Kristi forsoning. Ordet *forsoning* eller *forsone* fremkommer 39 gange i Mormons Bog.
- Brug videoer fra Mormon Messages, videoer om Bibelen og andre kirkemedier til at undervise om Jesus Kristus og gøre jeres familieaftenlektioner og skriftstudier bedre.
- Lær salmer om Frelseren og syng dem sammen og tal om, hvad de betyder og lærer os.
- Understreg på forskellige måder, at profeter er væsentlige vidner om Jesus Kristus.
- Stræb bevidst efter at forbedre jeres forhold til Frelseren.

Jeg er gennem omhyggeligt studium og inderlig bøn kommet til kundskab om, at Jesus Kristus lever, og at hans store forsoningsgave er en realitet, og den giver os og vore kæres liv mening og et mål med det storslåede håb om, at vores familie kan og vil være vores for evigt. Må vi hver især indse vigtigheden af at skabe et hjem, der er centreret om Kristus, og »at der ikke er nogen anden vej eller noget andet middel, hvorved mennesket kan blive frelst, end i og ved Kristus« (Alma 38:9). ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

NOTE

1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 50.*

Vejen til

PALMYRA

*Vejen til Palmyra – stedet for det første syn,
og hvor guldpladerne lå gemt – var alt andet end
lys og let for Joseph Smith og hans familie.*

FOTO AF CUMORAHØJEN, MED TILLÆLSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

Matthew S. Holland

Dette er den første af to artikler om profeten Joseph Smith. Den anden artikel, »Mormons Bogs fremkomst«, kommer i næste udgave af Liahona.

Tag ikke fejl af det. Uanset om I er fuldtidsmissionær eller ej, er alle sidste dages hellige kaldet til at bringe budskabet om Herren Jesus Kristus ud til »hele verden« (Matt 24:14). Vi er kaldet til at forkynde de rene principper og fremgangsmåder i *hans* evangelium og i *hans* navn. For at gøre det må vi også huske, at det er afgørende at undervise og vidne om, at Joseph Smith var hans redskab i gengivelsen af disse rene principper og fremgangsmåder til jorden.

Med så meget på spil er det klogt at spørge jer selv om, I er rede til at gå fremad og med klar overbevisning og mild ligefremhed erklære, at Joseph Smith »en herlig, klar morgen, tidligt om foråret i atten hundrede og tyve«¹ gik ud i skoven og knælede og bad, og siden har verden ikke været den samme. Dersom I vil være de Guds tjenere, som I er kaldet til at være, må I være klar til at gøre det.

Beslut jer for at lære om profeten Joseph Smiths liv. Der findes en kraft og visdom i hans liv som hos ingen anden, bortset fra Frelseren selv. Når I ærligt og bønsumt lærer detaljerne i Josephs liv at kende, lover jeg jer, at jeres hengivenhed og beundring for ham vil vokse. I vil finde trøst og opmuntring på livets og tjenestens særligt svære dage, og I vil styrke jeres forståelse til at stå imod den hånske kritik fra folk, der mener at have bevis for, at Joseph umuligt kunne være den, han sagde, at han var. Overvej i den forbindelse blot nogle af disse få glimt af denne yderst bemærkelsesværdige mand.

En smertefuld vej

Der er al mulig grund til at tro, at morgenen for det første syn var lige så herlig og idyllisk, som salmen »Joseph Smiths første bøn«² får den til at lyde. Men selvom vi måtte nyde dette billede, må vi ikke være blinde for, hvad der gik forud for den morgen. Vejen til Palmyra – stedet for dette hellige og enestående

Efter tre år med fejlslagen høst i Vermont tog Joseph Smith senior det afgørende skridt at flytte sin familien 500 km mod sydvest til byen Palmyra i staten New York.

Samtidig med, at Smith blev udsat for denne svindel, forfaldt afdragene for en masse af lagervarerne i hans forretning. Med kravet fra kreditorerne stod familien Smith i en desperat situation. For at betale deres gæld ofrede Lucy en bryllupsgave på 1.000 \$, som hun havde gemt i årevis, og Joseph accepterede et bud på familiens gård i Tunbridge på 800 \$.⁶ Gården var ellers den ene ting, der kunne have sikret en smule økonomisk stabilitet og fysisk sikkerhed

øjeblik – var alt andet end lys og sødmefuld for denne unge profet og hans familie.

Profetens forældre, Joseph Smith sen. og Lucy Mack Smith, blev gift i 1796 i Tunbridge i Vermont. Efter seks års succes med at drive landbrug flyttede familien til den nærliggende by, Randolph, for at prøve kræfter med at drive forretning.³

Varerne, som Joseph sen. fremskaffede takket være kreditorer fra Boston, blev hurtigt aftaget af ivrige kunder, der ikke betalte kontant, men med løftet om betaling, når høsten var i hus. Mens han ventede på den lovede betaling for at kunne betale sine kreditorer, kastede han sig ud i en ny investering.

Dengang var der stor efterspørgsel på krystalliseret ginsengrod på det kinesiske marked. Selvom en køber tilbød Joseph sen. 3.000 \$ kontant for den ginsengrod, han havde samlet og gjort klar til forsendelse, besluttede han sig for en mere risikabel, men lukrativ strategi. Han ville selv tage produktet med til New York og indgå en aftale med en skibskaptajn, der kunne sælge hans varer for ham i Kina. Ved at undgå en mellemmand stod han til at tjene 4.500 \$ – en enorm sum penge på den tid.⁴

Om det skyldtes sort uheld eller et kynisk komplot, hændte det hverken værre eller bedre end den afviste mellemmands søn var med på samme båd. Denne søn drog fordel af situationen og solgte Smiths ginseng i Kina »til en høj pris« og beholdt overskuddet, mens han spredte løgnehistorier om, at salget var gået dårligt, og at han kun havde tjent en dåse te på handlen.⁵

i de amerikanske nybyggeres barske verden. Uden hverken penge eller jord blev familien Smith tvunget til at flytte 8 gange i løbet af 14 år, idet de konstant søgte forsørgelsesgrundlag for familien.

Mindst en af disse flytninger blev udløst af vanskeligheder ved at betale de lægeregninger, som familien Smith pådrog sig i 1813, da en tyfusedepiemi ramte alle familiens børn med stor og invaliderende kraft. Nogle få uger efter, at Josephs feber havde fortaget sig, fik han forfærdelige smerter i sin skulder. En lokal læge mente, at smerten skyldtes en forstuvning. To uger senere, da smerten var blevet ulidelig, vendte lægen tilbage og opdagede en infektion, der havde forbindelse til Josephs langvarige feber.⁷

En perforering af det inficerede område førte til, at man tog en liter pus ud, men proceduren var ikke tilstrækkelig, og

Da Joseph ankom til Palmyra, havde Herren ført sin forudordnede profet til det fysiske gemmested – en nærtliggende høj – for en uvurderlig skat.

en ny infektion satte sig i Josephs venstre skinneben. Denne gang tilkaldte man en kirurg. Han lagde et 20 cm langt snit fra knæet til anklen, og dermed lettede smerten noget. Men infektionen havde desværre også ramt selve knoglen.⁸

På dette tidspunkt søgte familien råd hos de førende læger på Dartmouth Medical College. Lucy holdt hårdt på, at man *ikke* tog den mest logiske og almindelige procedure, amputation, i brug. I stedet ville de prøve en ny

et lig, med store sveddråber dryppende fra ansigtet, hvor ethvert træk afspejlede den største smerte.¹¹ Heldigvis var operationen vellykket, men Joseph måtte gå med krykker de næste tre år.

Efter denne omgang håbede familien, at en frisk start i Norwich i Vermont kunne give den stabilitet og fremgang, de havde så hårdt brug for. Men igen led deres håb forlis. Det første år, de prøvede at opdyrke et stykke lejet jord, slog

og smertefuld behandling – uden nogen garantier. Lægerne skulle åbne Josephs ben og bore to huller i hver sin side af benet. Så ville de brække tre store dele af knoglen af for at fjerne det inficerede område.⁹

Alt dette blev gjort uden vore dages brug af narkose. Derfor blev familien opfordret til at give Joseph alkohol eller binde ham til sengen, så han ikke ville vride sig i smerte under den præcisionskrævende operation. I den unge alder af 7 afviste Joseph begge dele. I stedet for fremkom han med to ønsker – dels at hans far ville holde ham, og at hans mor forlod værelset.¹⁰

Da Josephs skrig blev for høje, kunne hans mor dog ikke holde sig væk, og to gange kom hun ind trods hans tryglende indsigelser. Det, hun så, brændte sig uudsletteligt fast i hendes sind. Joseph lå på et blodigt leje, »bleg som

høsten fejl. Det skete igen det andet år. Det tredje år, 1816, besluttede Joseph Smith sen. sig for at gøre endnu et forsøg overbevist om, at tingene var nødt til at blive bedre.¹²

I 1815 var vulkanen Tambora i Indonesien halvvejs på den anden side af jorden gået i udbrud og havde sendt tonsvis af aske op i jordens atmosfære, hvilket forpurrede den normale vejrcyklus. Fra juni til august 1816 – også kaldt »året uden sommer« – blev New England fire gange ramt af hård frost, som tog livet af sommerafgrøderne.¹³

Så da sulten satte ind, og folk i tusindvis forlod Vermont i masseudvandring, traf Joseph Smith sen. sit hidtil mest skæbnesvangre valg. Han besluttede sig for at forlade det område, som han havde kendt det meste af sit liv, hvor hans familie og venner boede i en radius af 25 km, og hvor han havde dyrket jorden, og begive sig 500 km sydvest mod Palmyra

i det vestlige New York. Det hed sig, at jorden var fed der, og at man forholdsvis let kunne optage langfristede lån. Det blev nødvendigt, at Joseph sen. tog af sted i forvejen, og så måtte Lucy og de otte børn pakke deres sager og følge efter senere.¹⁴

Det var vinter, da Lucy og hendes brave lille skare læsede alt, de ejede på en slæde og siden hen på en vogn. Lucy havde kun ganske lidt penge til rejsen, da hun havde betalt en del kreditorer. Ved rejsens slutning betalte hun

med tøj og medicin på kroerne. Hun ankom til Palmyra med »sølle to cents i konanter«.¹⁵

På rejsen havde den mand, de havde hyret til at køre slæden, tvunget den unge Joseph af for at gøre plads til to kønne døtre fra familien Gates, som rejste i samme retning. Joseph, der stadig ikke var helt helbredt, blev tvunget til at humpe »65 km gennem sneen i adskillige dage,« hvor han oplevede, hvad han kaldte »den mest ulidelige træthed og smerte«.¹⁶

Da Josephs selvopofrende ældre brødre, Hyrum og Alvin, tryglede manden om at lade Joseph sidde på slæden, slog han dem voldeligt i jorden med håndtaget på en pisk. Da det i Utica stod klart, at Lucy var løbet tør for penge, efterlod manden familien – dog ikke før han havde forsøgt at stjæle deres vogn og i den proces havde hældt

alle deres ejendele på jorden.¹⁷ Alligevel lykkedes det familien at komme sikkert frem til Palmyra, hvor de grædende faldt i Joseph Smith seniors arme.

Men måske er den mest hjerteskræende detalje fra denne rejse, den man finder i det lidt upåagtede efterskrift, Joseph senere skrev om familiens rejse: »På vores rejse fra Utica måtte jeg rejse med den sidste slæde i følget, men da den nærmede sig, blev jeg slået ned af føreren, en af sønnerne fra familien Gates, og efterladt i mit eget blod, indtil en fremmed kom forbi, samlede mig op og bar mig til byen Palmyra.«¹⁸ Man bør ikke overse vigtigheden af dette.

En uvurderlig skat

Blot tre kilometer syd for Palmyra ligger der en lille lund, der skulle blive hjemsted for en af de største åbenbaringer i menneskehedens historie. Fem kilometer derfra ligger Cumorahøjen, som var opbevaringssted for de dengang ukendte guldplader.

Da Joseph ankom til Palmyra, havde Herren ført sin forud-ordinerede profet til det fysiske gemmested for en uvurderlig skat. Denne skat skulle signalere, at himlene igen var åbne efter århundreders mørke og forvirring. Denne skat skulle vise, at Jesu tjenestegerning både doktrinært og geografisk var langt mere omfattende, end datidens kristne kirker havde nogen chance for at vide. Denne skat skulle på mirakuløs vis bekræfte, at Gud er yderst aktivt involveret i menneskers ve og vel på tværs af tid, sprog og kontinenter. Og denne skat lovede en lære så ren og kraftfuld, at plantede man den dybt i sin sjæl, ville man opleve en personlig forandring, en smag af noget så delikat, at intet kunne måle sig med det.

Som almindelig dødelige kan vi fristes til at tænke, om det ikke havde været mere passende, at vejen havde været lettere, mere hensigtsmæssig og anerkendt for sådan en mand og sådant et øjeblik. I erkendelse af de verdensomvæltende begivenheder, der stod til at finde sted som konsekvens af, at denne dreng kom til denne by på den tid, kunne Herren, der så omhyggeligt havde orkestreret placeringen af guldpladerne mere end tusind år tidligere, så ikke have sørget for en mere ligetil, komfortabel og bebudet ankomst?

Lige syd for Palmyra ligger der en lille lund, der skulle blive hjemsted for en af de største åbenbaringer i menneskehedens historie.

Jo, det kunne han helt sikkert, men det gjorde han ikke. Der var ingen prominent og profetisk salvelse af Joseph i hans barndom (se 1 Sam 16:11-13). Der var ingen retningsgivende drøm, som pegede ham mod et forjættet land (se 1 Ne 5:4-5). Der var ingen ejendommelig Liahona, som hjalp familien til at undgå fejltagene langs vejen (se 1 Ne 16:10; Alma 37:38). Og der var helt sikkert ikke nogen åben limousine i en solbeskinnet, strømlinet parade med hujende folkemængder i velkommende hyldestråb.

I stedet for blev det en vildt bugtet og sorgfuld vej for Joseph og hans familie, der var præget af uheld, dårligt helbred, ringe dømmekraft, naturkatastrofer, knusende smerte, hjerteløs uretfærdighed, vedvarende uanseelighed og håbløs fattigdom. Hermed ikke sagt, at familien Smith levede i kronisk elendighed, det gjorde de ikke. Men vejen til Palmyra var alt andet end lige, fremgangsrig og alment velanset. Halt, humpende og blodig blev profeten bogstavelig talt båret til sit skæbnemøde uden sidestykke af en navnløs fremmed.

Tænk på dette som den måske første lektie i Josephs liv og om fremkomsten af Mormons Bog. Til trods for fejl, uheld og barsk modstand – og i mange tilfælde netop *på grund af* disse ting – kom Joseph Smith lige præcis dertil, hvor han skulle være for at opfylde sin mission. Så hvis I nu eller engang i fremtiden ser jer omkring og opdager, at andre måske mindre hengivne bekendte oplever succes på deres arbejde, når I lige har mistet jeres; hvis alvorlig sygdom tvinger jer til at ligge i sengen, samtidig med at afgørende tjenesteopgaver synes at kalde; hvis et kald til en fremtrædende kaldelse går til en anden; hvis en missionærkammerat

synes at lære sproget hurtigere; hvis velmente handlinger stadig fører til katastrofer for et medlem af menigheden, en nabo eller en undersøger; hvis der kommer nyheder hjemmefra om økonomisk trængsel eller dødelige sygdomme, som I intet kan gøre ved; eller hvis I bare dag efter dag føler jer som farveløse og forslidte biroller i et evangelisk drama, der er lavet for andres lykke; *så husk blot dette*: Meget tilsvarende var Joseph Smiths lod i livet på selve det tidspunkt, hvor han blev ført til stedet for den mest ophøjede begivenhed på jorden siden begivenhederne på Golgata og ved graven i haven næsten 2.000 år tidligere.

»Men,« siger I måske, »mit liv og min mission vil aldrig blive den samme som profeten Joseph Smiths.«

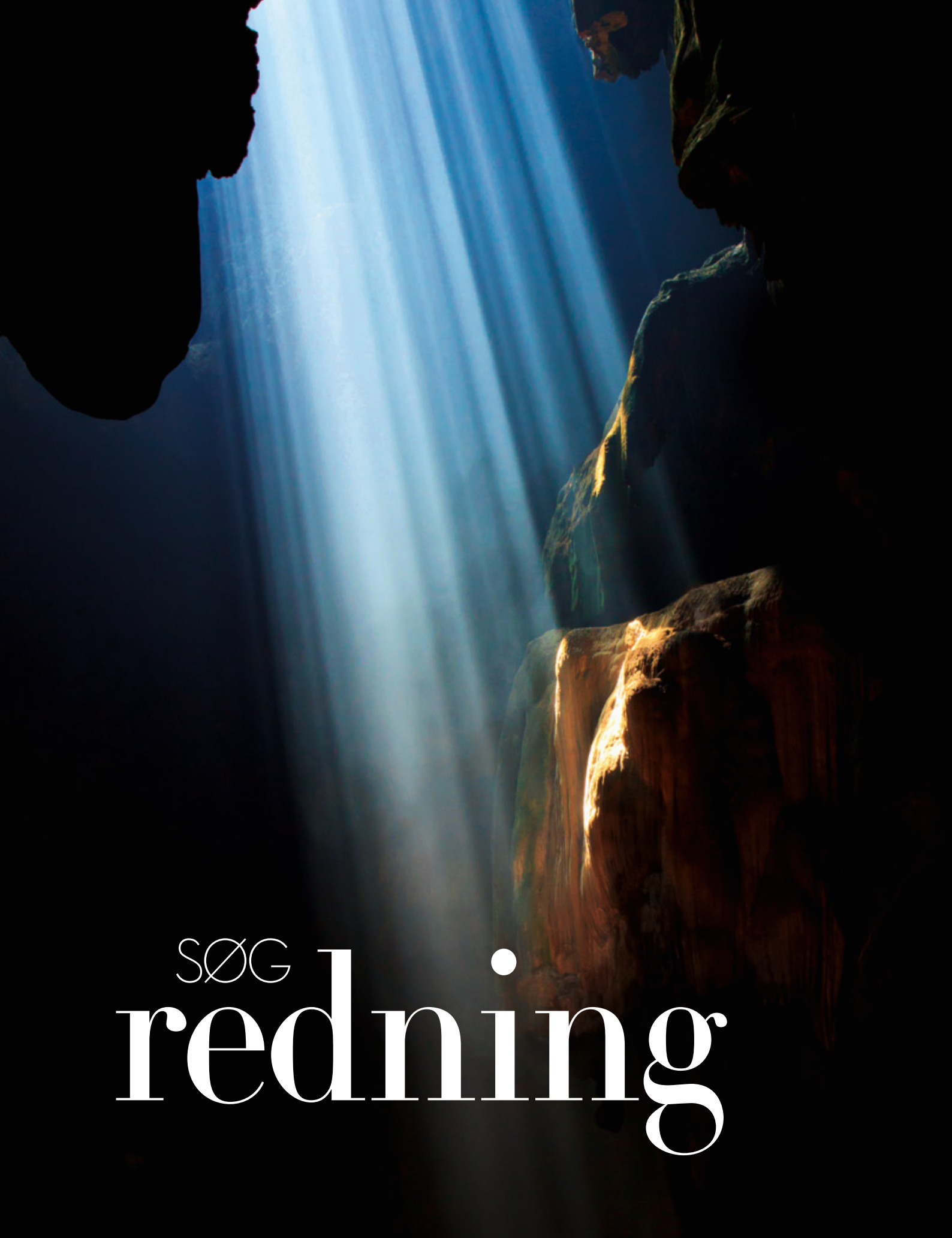
Det er sikkert sandt. Men det er også sandt, at jeres liv tæller for Gud, og at jeres evige potentiale og det potentielle hos enhver sjæl, I møder, ikke er mindre mægtigt eller betydningsfuldt end Joseph Smiths. Derfor må I, ligesom vores elskede Joseph, aldrig give op, give efter eller overgive jer, når livet i al almindelighed eller især missionering bliver smerteligt, forvirrende eller kedeligt. Indse snarere, som Paulus lærer os, at »*alt* virker sammen til gode for dem, der elsker Gud, og som efter hans beslutning er kaldet« (Rom 8:28; fremhævelse tilføjet).

Gud former og leder jer hver eneste dag frem mod mål, der er mere herlige, end I kan forestille jer, akkurat som han gjorde med den unge Joseph Smith. ■

Fra et foredrag, »The Making of the Book of Mormon, Joseph Smith, and You« (»Tilblivelsen af Mormons Bog, Joseph Smith og jer«), holdt på missionærskolen i Provo i Utah, 15. feb. 2014. Matthew S. Holland er rektor for Utah Valley University.

NOTER

1. JS-H 1:14.
2. *Salmer og sange*, nr. 18.
3. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations*, 1853, s. 37, 45. Se også i Richard Lyman Bushman, *Joseph Smith: Rough Stone Rolling*, 2005, s. 17-29, mere konkrete oplysninger om familien Smiths flytning til Palmyra.
4. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 49.
5. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 49-50.
6. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 51.
7. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 60, 62.
8. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 62-63.
9. Se LeRoy S. Wirthlin, »Joseph Smith's Boyhood Operation: An 1813 Surgical Success«, *BYU Studies* 21, nr. 2, 1981, s. 146-154.
10. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 64.
11. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 65.
12. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 66.
13. Se *Kirkens historie i tidernes fylde*, 2003, s. 24.
14. Se Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 67.
15. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, s. 68, 70.
16. Joseph Smith, i *The Papers of Joseph Smith*, red. Dean C. Jessee, 2 bd., 1989, 1:268.
17. Se *The Papers of Joseph Smith*, 1:268.
18. Joseph Smith, i *The Papers of Joseph Smith*, 1:268-269.

SØG
redning

Connie Goulding

Den 5. august 2010 blev 33 chilenske minearbejdere fanget dybt nede i minen, da loftet faldt ned. De var indespærret i et lille sikkerhedskammer og i mineskakterne 700 meter nede i jorden.

Situationen var meget alvorlig. De var adskilt fra deres hjem og familie af næsten en kilometer ubevægelige klipper over sig, og de havde kun begrænsede nødforsyninger. Selvom de havde både redskaber og viden, kunne de ikke redde sig selv, fordi minen var for ustabil. Deres eneste chance var at blive fundet og reddet.

Trods det valgte de at bevare håbet. De indrettede sig og rationerede deres mad og vand og ventede. De troede på, at folk oppe på jorden gjorde, hvad de kunne for at redde dem. Alligevel må det have været svært at holde fast i håbet, mens de ventede i mørket. Dagene gik og blev til uger. Deres nødrationer slap op.

Jeg har også været udsat for et kolossalt kollaps i mit liv. Min smukke, sjove, livfulde otteårige søn blev dræbt for øjnene af mig, da vi som fodgængere blev ramt af en bil. Jeg holdt ham, mens hans blod løb ud på vejen, og hans ånd ebbede ud og vendte tilbage til sit himmelske hjem. Jeg tryglede vor himmelske Fader om, at han måtte blive, men det var ikke planen med min søn.

Jeg var fortabt i mørket og overvældet af min sorg. Jeg var udkørt og ude af stand til at finde hvile, idet alle livets problemer hang som en tåge omkring mig. Jeg lærte, at et knust hjerte er en rigtig fysisk følelse. Der, hvor jeg engang havde haft et hjerte, var der nu kun et sort, hudløst og smertefuldt hul.

Jeg troede, at jeg bare skulle være stærk nok for at komme mig over det. Der var mange mennesker, der havde

Ligesom de 33 mennesker, der blev fanget i en minesammenstyrtning i Chile, kan vi føle os fanget af vore prøvelser og svagheder, men der er håb om redning i frelsesplanen.

lidt det, der var værre. Men ligesom minearbejderne, der var fanget bag en stor urokkelig klippemur, kunne jeg heller ikke rokke ved min sorg.

Vi kan alle føle os fanget på mange måder. Nogle kan føle sig fanget af personlige prøvelser, svagheder eller svære omstændigheder. Ikke desto mindre er der trøst i at vide, at vi her i jordelivet kan vokse os stærkere, når vi møder sorg. Vi finder håb i Jesus Kristus.

Et glimt af håb

På den 17. dag af deres indespærring fik minearbejderne fornyet håb, da man fik boret en lille skakt igennem den klippe, der holdt dem fanget.

De indespærrede mænd, der ønskede at lade redningsfolkene vide, at de var i live, bankede på borekronen og satte en rød skreven lap for enden af den. Der stod: *«Estamos bien en el refugio, los 33»* (»Vi har det godt i hulen, de 33«). Håbet blev fornyet. De var blevet fundet.

Gennem et smalt hul med omkreds som en grapefrugt fik man etableret kontakt med verden ovenover. Mad, vand, medicin og breve fra nære og kære blev sendt ned igennem hullet til minearbejderne.

Det må have vakt blandede følelser, da minearbejderne indså situationen. Selvom det må have været en overvældende glæde og lettelse, at de blev fundet, var deres

situation farlig. Selvom dem oppe på jorden vidste, hvor de var, ville det tage tid at lægge en redningsplan, og de kunne kun håbe på, at den ville virke.

Redningsfolkene informerede nødtvungent minearbejderne om, at det ville tage måneder at få dem bragt op igen. De håbede på, at de kunne få minearbejderne op til deres familie inden jul, hvilket betød, at minearbejderne kunne se frem til fire måneder mere i indespærring. Men nu kunne de vente i håb.

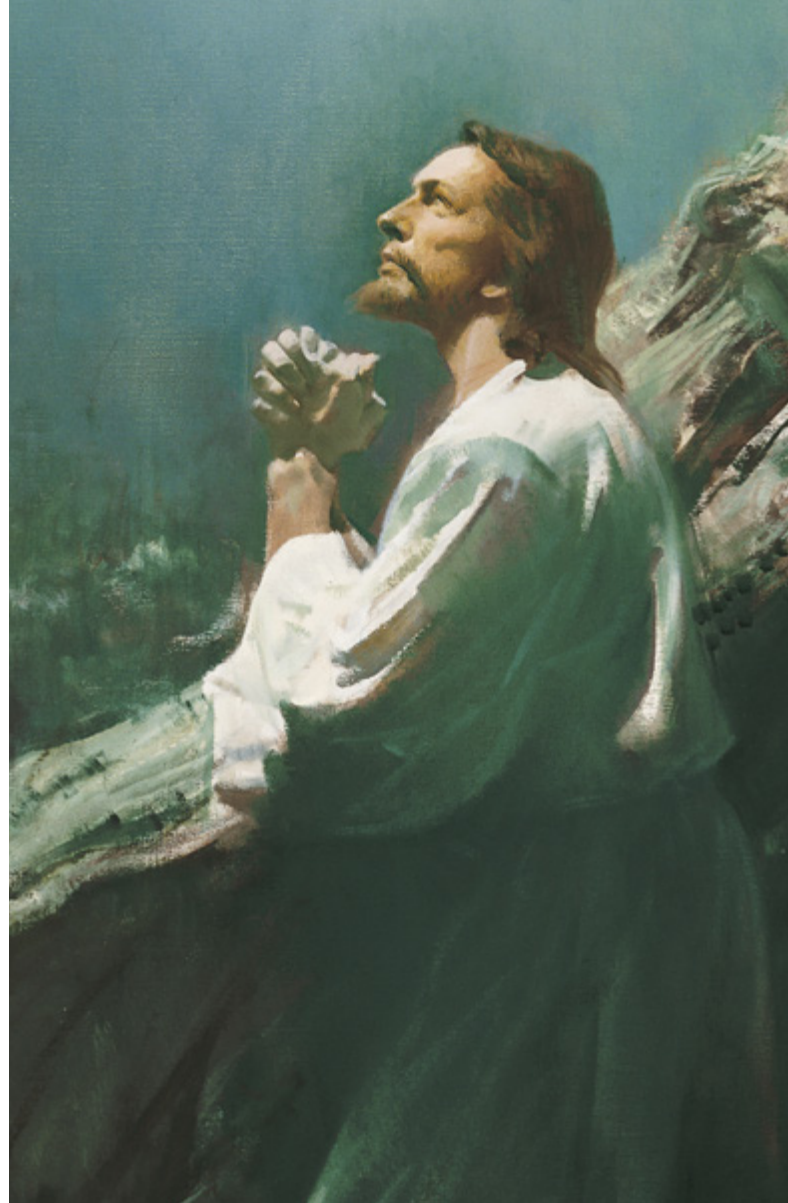
Vi har også et glimt af håb. Inden denne verden blev skabt, blev der lagt en plan for at redde os. Vor himmelske Fader sørgede for en Frelser, som kunne redde os fra vores dødelighed, synder, svagheder og fra alt det, vi lider under og af i dette liv. Han giver håb og liv. Han banede den vej for os, der fører tilbage til vor himmelske Fader og til at kunne blive genforenet med de af vore kære, der er gået forud for os. Han står ved siden af os for at lette de byrder, vi bærer på, for at tørre vore øjne, når vi græder, og for at give os fred. Han kom for at føre os hjem, hvis vi følger den plan, han har lagt.

Redningen

Selvom der blev gjort forskellige forsøg på at redde minearbejderne, var der kun et bor, der fulgte en lige linje gennem et af de mindre prøvehuller, man havde boret for at lokalisere minearbejderne.

Minearbejderne ventede ikke bare passivt på at blive reddet. Efterhånden som boremaskinen arbejdede sig frem til dem, faldt der sten ned i de mindre skakte, som hobede sig op i den hule, hvor minearbejderne var fanget. De flyttede stenene som de faldt, og ryddede vejen for den store borekerne.

Redningsfolkene byggede en kapsel, der blev hejst ned i den smalle skakt ved hjælp af kabler. Redningskapslen

Vi må hver især vælge at sætte vores lid til vor Frelser Jesus Kristus. For os er der kun én redningsplan, der gælder, og den er i og ved Frelserens sonoffer. Han steg ned under alt for at redde os.

kunne lige akkurat passe til en mand. Kapslen var kun 10 cm smallere end selve skakten, der blev ført igennem 700 meter massiv klippevæg.

Da tiden for selve redningen af minearbejderne var inde, stod hver mand med et valg. Hver mand måtte stige op alene, der var kun plads til en ad gangen i kapslen. Hver især måtte stole på planen. Han var nødt til at håbe på, at kapslen ville blive trukket op ad den smalle skakt i en lige opstigning

uden at komme ud af kurs eller sætte sig fast. Planen var nødt til at virke, ellers var alt håb ude. Hver enkelt minearbejder krøb ind i kapslen og overlod sin vilje i hænderne på redningsfolkene.

En for en tog minearbejderne den ensomme rejse fra mørket og op til lyset. Her ventede deres familie på dem, og hele verden fulgte med og jublede.

Redningsaktionen var en succes, ikke en eneste mand gik tabt. De kom fri den 13. oktober 2010. 69 dage efter sammenstyrningen og 52 dage efter, at de var blevet fundet i live.

Stol på Jesu Kristi forsoning

Som det gjaldt for minearbejderne, reddes vi individuelt. Selv om frelse er tilgængelig for alle, så er vores forhold til Frelseren af personlig karakter. Vi må hver især vælge at sætte vores lid til vor Frelser Jesus Kristus.

Menneskets evigt hellige handlefrihed, som er forudsætningen for vores jordeliv, gør, at Frelseren ikke kan tage vores vilje fra os. Vi er frie til at vælge. Frelseren står ved vores side og venter på at læge vore sår og løfte os til evig frelse, men han kan kun gøre det på vores foranledning. Vi må vælge ham. For os er der kun én redningsplan, der gælder, og den er i og ved Frelserens sonoffer. Han steg ned under alt for at redde os.

Min redning kom, da jeg lå på mine knæ i den dybeste sorg over min søns død. Jeg stod over for et afgørende valg, ligesom minearbejderne gjorde, da de skulle ind i kapslen. Skulle jeg prøve at klare mine udfordringer på egen hånd med egen styrke og viden, eller skulle jeg række ud og bede vor himmelske Fader om hjælp?

Tynget af min sorg besluttede jeg mig for at vende mig til Gud. Jeg appellerede til vor himmelske Fader, jeg fortalte

ham, hvor tynget jeg var, og bad ham om at lette min byrde af sorg. Inden jeg rejste mig igen, var åget løftet af mine skuldre. Jeg skulle stadig arbejde mig igennem smerten og tabet, men den ubærlige byrde var forsvundet.

Da var det, jeg fandt ud af, at Frelseren står ved vores side. Han venter på at løfte os, venter blot på, at vi spørger, venter på, at vi lægger vore byrder på hans skuldre, venter på, at vi lægger vores hånd i hans, så han kan redde os.

Ligesom minearbejderne, der i kapslen måtte lukke døren bag sig og sætte deres lid til redningsfolkene, må vi lade vores vilje underkaste Frelserens og sætte vores lid til hans redningsplan for os.

Det er mit håb, at når jeg engang skal tage på den ensomme rejse fra dette liv til det næste, at der da må være glæde, når jeg bliver genforenet med dem, der har taget rejsen inden mig! I mellemtiden ved jeg, at min Frelser lever og elsker mig og står mig bi. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

FRELSEENS FORSONING KAN LØFTE JER

»Vi anerkender, at jeres vej til tider vil være svær. Men jeg giver jer dette løfte i Herrens navn; hvis I rejser jer og følger i vor Forløseres og Frelseres fodspor, så vil I en dag se tilbage og være fyldt med evig taknemlighed over, at I valgte at stole på forsoningen og dens kraft til at løfte jer og give jer styrke.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Du kan gøre det nu!«, *Liahona*, nov. 2013, s. 57.

DEN HERLIGE DAG FOR præstedømmets gengivelse

Vi bør være taknemlige for, at Herren har genoprettet sin kirke og gengivet sit præstedømme på jorden.

Da Frelseren Jesus Kristus kom til jorden var en af de første ting, han gjorde, at organisere sin kirke. I Det Nye Testamente læser vi, at han gik »op på bjerget for at bede, og han tilbragte natten i bøn til Gud«. Han kom ned, da det blev dag, og »kaldte han sine disciple til sig, og blandt dem udvalgte han tolv, som han også kaldte apostle« (Luk 6:12-13).

Senere tog han Peter, Jakob og Johannes med sig op på et højt bjerg, hvor de kunne være alene, og her modtog Peter præstedømmets nøgler (se Matt 17:1-9; se også 16:18-19). Peter blev den ansvarlige for alle præstedømmets nøgler på jorden til at lede kirken efter Frelserens død.

Apostlene forkyndte evangeliet og organiserede kirken, som Frelseren havde formanet dem til (se Mark 16:15). I mange tilfælde havde de kun mulighed for at besøge menighederne en enkelt gang, så de havde ikke mange muligheder for at undervise og oplære dem. Snart sneg falsk lære sig ind, og forskellige dele af Frelserens lære blev ændret (se Es 24:5). Efterhånden som vranglæren spredtes, blev det nødvendigt for Herren at tage præstedømmet fra jorden. Derfor var præstedømmets velsignelser ikke på jorden i et langt stykke tid.

For at oprette sit rige på jorden igen med præstedømmets kraft gengav Herren evangeliet.

Husk genoprettelsen

Da Joseph Smith oversatte Mormons Bog og Oliver Cowdery fungerede som skriver, kom de til beretningen i 3 Nefi om den opstandne Frelser, der besøgte den vestlige halvkugle. Da de læste om hans lære om dåb (se 3 Ne 11:23-28), undrede de sig over de mange forskellige former for dåb på deres tid, og hvem der havde myndighed til at udføre dem.

Joseph og Oliver valgte at spørge Herren om det og bad i en skov tæt på Joseph og Emmas hjem. Der fik de en stor åbenbaring, hvor Johannes Døber viste sig, lagde sine hænder på hovedet af dem og sagde. »Til jer, mine medtjenere, overdrager jeg i Messias' navn Arons præstedømme, som besidder nøglerne til englebetsjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter bringer Herren et offer i retfærdighed« (L&P 13:1).

Det var en storslået begivenhed. Jeg håber, at alle præstedømmebærere husker, at der den 15. maj 1829 skete en hellig ting i Kirkens historie, og at det var en særlig begivenhed i verdenshistorien.

Den femte trosartikel fortæller, »at en mand må kaldes af Gud ved profeti og ved håndspålæggelse af dem, der har myndighed dertil, for at kunne prædike evangeliet og forrette dets ordinancer« (TA 1:5).

Mænd kaldes ikke tilfældigt; de kaldes ved inspiration og profeti. Der er en direkte linje af inspiration fra Herren til dem, der er kaldet til at udøve præstedømmet. Det er måden, som Herren styrer sin kirke på, og det er sådan, at han kaldte profeten Joseph Smith.

Vær værdig til præstedømmet

Modtagelse af præstedømmet er ikke et overgangsritual, der automatisk følger ved en vis alder. Vi må være værdige og »trofaste« for at få »disse to præstedømmer« (L&P 84:33). Vi bør omhyggeligt læse Det Melkisedekske Præstedømmes ed og pagt, hvoraf det tydeligt fremgår, hvilke betingelser vi må forstå og indvillige i for at modtage præstedømmet:

»Derfor modtager alle de, der modtager præstedømmet, denne ed og pagt af min Fader, hvilken han ikke kan bryde, ej heller kan den ændres.

Men den, som bryder denne pagt, efter at han har modtaget den, og helt vender sig derfra, skal ikke få tilgivelse for sine synder i denne verden, ej heller i den tilkommende verden« (L&P 84:40-41).

Det er ret alvorligt. I tænker måske, at mænd ville vige fra Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme, men det næste vers lyder: »Ve alle dem, som *ikke* kommer til dette præstedømme (L&P 84:42).

Hvis vi accepterer præstedømmet og lever værdigt til det, vil vi modtage Herrens velsignelser. Men bryder vi vore pagter og vender os væk fra vores præstedømme, går vi glip af Herrens velsignelser og bliver ikke »Guds ... udvalgte« (L&P 84:34).

Det Aronske Præstedømme, som modtages ved pagt, forbereder unge mænd til at modtage Det Melkisedekske Præstedømme, som er det højere præstedømme, som modtages ved ed og pagt.

Ræk ud i tjeneste

Præstedømmet er et stort broderskab – sandsynligvis det største broderskab på jorden. Forholdet mellem vore brødre i præstedømmet bør være bedre end nogen andre forhold med undtagelse af vores forhold til vores familie.

Udover at være et broderskab er præstedømmet en serviceorganisation, hvor vi giver af os selv for at hjælpe andre og gøre ting bedre.

Fra det tidspunkt en ung mand modtager Det Aronske Præstedømme og ordineres som diakon, lærer eller præst, tilhører han et kvorum. Kvorumsbroderskabet fortsætter, når han modtager Det Melkisedekske Præstedømme og ordineres til ældste. Præstedømmekvorummerne er afgørende.

En ung mand, der skulle af sted på mission, talte for nylig ved et nadvermøde. I sin tale forklarede han, hvordan han og fire venner havde lært hinanden at kende i diakonernes kvorum. Han fortalte, at deres venskab og den støtte, de gav hinanden, når de mødte udfordringer og skulle rykke videre i Det Aronske Præstedømme, havde hjulpet dem til at nå deres mål om at tjene på fuldtidsmission.

Jeg tilhører et kvorum. Det er et meget specielt kvorum. Det består af mænd af alle typer beskæftigelse og profession. Men når vi handler som kvorum, handler vi som ét.

Når kvorumsmedlemmer i enighed samtykker om en kurs og handler under indflydelse af Helligånden, så handler de i overensstemmelse med Herrens vilje. Man går ikke

Præstedømmet er et stort broderskab – sandsynligvis det største broderskab på jorden.

videre, før man har nået total enighed i kvorummet. Tænk på, hvordan det kan beskytte jer livet igennem.

Enhver kvorumsleder bør have en liste over medlemmerne i sit kvorum, og han bør være opmærksom på,

hvem der har problemer med at finde ud af, hvordan de bør leve. Er der mange unge mænd i kvorummet, prioriterer lederen listen og retter sin opmærksomhed mod dem, der har mest brug for den. Dernæst begynder han og andre medlemmer af kvorummet at besøge dem og gøre dem til venner og bekendt med kvorummet på en måde, der gør, at de kommer tilbage til fællesskabet.

Et præstedømmekvorum har pligt til og ansvar for at »advare, forklare, formane, undervise og opfordre alle til at komme til Kristus« (L&P 20:59). Tjeneste i et præstedømmekvorum er afgørende for vores udvikling her på jorden. Derfor bør alle kvorumsmedlemmer betragte disse

pligter som en del af løftet om at tjene i vor Faders rige.

Vi ved, at vi alle møder udfordringer her i livet. Medmindre vi har en støtte at trække på under livets rejse, står vi uden nogen sikker plan, sikker retning eller noget kort, der kan lede og vejlede os. Et velfungerende kvorum kan hjælpe os til at lægge en sikker plan og være et kort, vi kan følge hjem til vor himmelske Faders nærhed.

Vær taknemlig

Biskoppen har præstedømmenøgler til at præsidere over en menighed, deriblandt de unge mænd i Det Aronske Præstedømme. Biskoppen er faktisk præsident for præsternes kvorum i menigheden. Han hjælper de unge mænd til at blive værdige til at modtage og gå frem i Det Aronske Præstedømme og forberede sig til Det Melkisedekske Præstedømme. Han hjælper dem til at forstå de pligter og velsignelser, der knytter sig til at bære præstedømmet. Han hjælper dem til at højne præstedømmet ved at give dem opgaver, der er en hjælp til at tjene andre.

De nøgler, der hører til Det Aronske Præstedømme, minder os om, at vi altid bør være taknemlige for, at præstedømmet blev gengivet med al dets kraft, myndighed og ansvar: »Det mindre, eller det aronske, præstedømmes magt og myndighed er at besidde nøglerne til englebetjening og at forrette de ydre ordinancer, evangeliets bogstav, omvendelsesdåb til syndernes forladelse i overensstemmelse med pagterne og befalingerne« (L&P 107:20).

Jeg opfordrer de unge mænd til at ære det præstedømme, de bærer, og til at forberede sig til hvert enkelt embede i Det Aronske Præstedømme som forberedelse til at få Det Melkisedekske Præstedømme og tjene Herren som fuldtidsmissionærer og senere gifte sig i hans hellige tempel.

Jeg vidner om, at det ikke er nogen dødelig mand, der leder denne kirke. Det er Frelserens kirke, og han leder den gennem præstedømmet, som han har uddelegeret til mænd på jorden, så de kan handle som hans delegerede som ledere i hans kirke og udføre hellige ordinancer. Hvor taknemlige bør vi ikke være for, at Herren har genoprettet sin kirke og gengivet præstedømmet på jorden! ■

FRELSESENS LÆRE OM AT VÆRE discipel

I Lukas' beretning om Jesu Kristi sidste rejse til Jerusalem ser vi, at Frelseren giver os en klar anvisning for at følge ham.

Casey W. Olson

Seminar og institut

Blot fire måneder inden Frelserens død, »da tiden var ved at være inde, til at Jesus skulle optages til himlen, vendte han sig mod Jerusalem som målet for sin rejse« (Luk 9:51).¹ I de foregående uger havde Jesus Kristus omhyggeligt forberedt sine disciple på de vanskeligheder og storslåede åndelige begivenheder, der stod lige for.

Straks efter, at Peter havde vidnet om, at Jesus var Kristus ved Cæsarea Filippi, fortalte Frelseren for eksempel for første gang sine disciple om sin forestående død og opstandelse i klare, umiskendelige termer (se Matt 16:13-21; Mark 8:27-31; Luk 9:18-22).² Jesus tog også Peter, Jakob og Johannes »med sig og førte dem op på et højt bjerg«, hvor »han blev forvandlet for øjnene af dem« (Matt 17:1-2). Der overdrog Frelseren, Moses og profeten Elias præstedømmets nøgler til Peter, Jakob og Johannes. Moses og profeten Elias styrkede og støttede Jesus, idet de »talte om den udgang, han skulle opfylde i Jerusalem« (Luk 9:31).³ Ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum omtalte denne begivenhed på bjerget som »begyndelsen på enden« af Jesu Kristi jordiske tjenestegerning.⁴

Disse begivenheder viser, at da Jesus Kristus vendte »sig mod Jerusalem«, var han helt klar over, at han påbegyndte den rejse, der ville kulminere med hans død. I Lukasevan-geliet, som rummer flest detaljer om denne rejse, står der, at Frelseren »på sin vej mod Jerusalem vandrede ... gennem byer og landsbyer og underviste« (Luk 13:22). En gruppe af disciple bestående af både mænd og kvinder fulgte ham (se Luk 11:27).⁵ Mens de vandrede sammen, underviste han dem om, hvad det vil sige at være discipel. Når vi studerer Frelserens lærdomme i sammenhæng med denne rejse, giver det anledning til en større påskønnelse af, hvordan han gentog sine instruktioner til disciplene ikke mindst gennem sit eget eksempel.

Tre typer respons på Jesu Kristi opfordring »kom og følg mig«

Kort tid inden Frelseren påbegyndte sin rejse mod Jerusalem, sagde han: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig« (Luk 9:23). Senere på Jesu og hans disciples rejse mod Jerusalem »var der en, der sagde til ham: »Jeg vil følge dig, hvor du end går hen« (Luk 9:57). Jesus sagde til ham: »... Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved« (Luk 9:58), hvilket måske, som ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum engang observerede, indikerer, at »livet var alt andet end bekvemt for ham, og sådan vil det ofte være« for dem, der vælger at følge ham.⁶

Dernæst sagde Jesus »til en anden: »Følg mig! Men han svarede: »Herre, giv mig lov til først at gå hen og begrave min far« [Luk 9:59]. Men Jesus sagde til ham: »Lad de døde begrave deres døde, men gå du ud og forkynd Guds rige« (Luk 9:60).⁷ Frelserens ord betyder ikke, at det er forkert at sørge over, at man mister en nær og kær (se L&P 42:45). Det er snarere en understregning af, at en discipels primære prioritet er hengivenheden mod Herren.

Og en tredje person sagde: »Jeg vil følge dig, Herre, men giv mig lov til først at tage afsked med dem derhjemme« (Luk 9:61). Jesus svarede billedligt og sammenlignende med, at den, der har lagt sin hånd på ploven, skal se fremad og ikke

se sig tilbage (se Luk 9:62). Lektien for denne mand var ganske enkelt at følge Frelserens eksempel, som havde vendt »sig mod Jerusalem som målet for sin rejse« (Luk 9:51), og han så sig ikke tilbage.

Vejen gennem Samaria

Da Jesu og disciplenes vej til Jerusalem gik igennem Samaria, ville nogle af samaritanerne ikke »tage imod ham« (Luk 9:53) – sandsynligvis fordi de antog Jesus og disciplene for at være jøder.⁸ Derfor spurgte Jakob og Johannes, om de skulle kalde ild ned fra himlen, der kunne fortære dem (se Luk 9:52-54). I denne tilspidsede situation udviste

Ligesom den barmhjertige samaritaner hjalp Jesus enhver såret sjæl, han mødte.

Frelseren tålmodighed og overbærenhed, da han opfordrede sine disciple til at gøre det samme (se Luk 9:55-56).

Kort tid efter denne episode fortalte Frelseren lignelsen om den barmhjertige samaritaner (se Luk 10:25-37). Udover at tjene som svar på en uoprigtig lovkyndigs spørgsmål kan denne lignelse også have tjent som påmindelse til Frelserens disciple om, at der ikke findes nogen undtagelse til buddet om at »elske ... din næste som dig selv« (Luk 10:27; se også vers 25-29).

Desuden kan Frelserens disciple også have set lighederne mellem den barmhjertige samaritaners og Jesu handlinger. Den barmhjertige samaritaners omsorg for en jøde afspejlede den barmhjertighed, som Jesus lige havde udvist mod de fjendtlighedsindede samaritanere. I de følgende uger blev Frelserens disciple også vidner til Frelserens møde med mange plagede sjæle på vejen mod Jerusalem (se Luk 13:10-17; 14:1-6; 17:11-19; 19:1-10).

Ligesom den barmhjertige samaritaner, der stoppede op på den farlige, tyverihærgede vej og satte en andens velfærd før sin egen, hjalp Jesus enhver plaget sjæl, han mødte, og tænkte ikke på sig selv, selv da han gik sin egen død i møde.

Frelseren underviser Maria og Martha

På sin rejse mod Jerusalem gjorde Jesus holdt ved Marthas hjem (se Luk 10:38). Mens Martha »var travlt optaget af at sørge for ham« (Luk 10:40), satte hendes søster, Maria, »sig ved Herrens fødder og lyttede til hans ord« (vers 39). Gæstfrihed var meget velanset i det jødiske samfund, og det lader til, at Martha flittigt bestræbte sig på at opfylde de kulturelle normer omkring rollen som værtinde.⁹

Selvom Martha udviste meget stor hengivenhed mod og tro på Frelseren i andre sammenhænge (se Joh 11:19-29), så beklagede hun sig her: »Herre, er du ligeglad med, at min søster lader mig være alene om at sørge for dig? Sig dog til hende, at hun skal hjælpe mig« (Luk 10:40). For at hjælpe Kirkens medlemmer til at lære det væsentlige af denne episode citerede ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum engang professor Catherine Corman Parry fra Brigham Young University for følgende:

»Herren gik ikke ud i køkkenet og bad Martha om at lade være med at lave mad og komme ind og lytte. Han var tilsyneladende tilfreds med, at hun tog sig af ham på den måde, som hun ville, indtil hun fordømte måden, hvorpå en anden tjente ... Det var Marthas *selvhøjtidelighed* ... der fik Herren til at irettesætte hende, ikke det, at hun havde travlt med at lave mad.«¹⁰

Den fejl, Martha primært begik ved denne lejlighed, var at have fokus på sig selv – selv mens hun tjente andre. Frelseren hjalp Martha til at forstå, at det ikke er nok blot at tjene Herren og vore medmennesker. Vi må lære at sætte os selv til side i den proces, det er at tjene, og prøve at lade Herrens vilje lede vore ønsker, motiver og handlinger (se Luk 9:24; L&P 137:9). Disciple må overvinde tendensen til først at tænke på sig selv og lære at tjene vor himmelske Fader og hans børn med øjet alene henvendt på hans ære (se L&P 88:67). Efter sin brors død viste Martha senere sin rene tro, da hun tilsidesatte alle timelige forhold og straks gik Frelseren i møde, da hun hørte, at han kom (se Joh 11:19-20).

Frelseren uddyber kravene til disciplene

Senere på Frelserens rejse mod Jerusalem var der en mand i skaren, der sagde til Jesus: »Mester, sig til min bror, at han skal skifte arven med mig« (Luk 12:13). Jesus svarede ved at tage fat om roden til mandens problem: »Se jer for og vær på vagt over for al griskhed, for et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod« (Luk 12:15). Så fortalte han dem lignelsen om den rige bonde (se Luk 12:16-21).

En af grundene til, at Gud karakteriserede den rige mand som tåbe i lignelsen, kan skyldes mandens selviskhed. I Lukas 12:17-19 bruger den rige bonde ordene *jeg eller mig* og *min, mine eller mit* tolv gange, hvilket afslører hans selvoptagethed.¹¹ Manden var ikke alene opslugt af selviskhed, han anerkendte heller ikke ophavet til al sin velstand. Han anerkendte på ingen måde, som Frelseren gjorde, at det var »mark[en, der] havde givet godt« (Luk 12:16), ej heller takkede han

Gud for at have skabt den jord, der frembragte hans afgrøder. I sidste ende blev bonden ikke dømt for den gode skik med at samle sig et timeligt forråd, men for ikke at have forberedt sig åndeligt. For ved ikke at være »rig hos Gud« (Luk 12:21) mistede bonden i sidste ende ikke blot sit jordiske gods, han gik også glip af en »uudtømmelig skat i himlene« (Luk 12:33). Hans valg i livet efterlod ham evigt forarmet.

I direkte modsætning til den rige bonde, der samlede til hobe inden sin uventede død, så vandrede Jesus fuldt bevidst mod sin død og gav helt bevidst Gud alt, han havde og var – også sit liv og i allerhøjeste grad sin vilje

Vi må ligesom Maria og Martha lære at give afkald på alt vores eget og tjene og søge Herrens vilje.

(se Luk 22:42; Mosi 15:7). Han erklærede: »Men en dåb skal jeg døbes med, og hvor det knuger mig, indtil den er fuldendt« (Luk 12:50). Eftersom Jesus allerede var blevet døbt i og af vand, omtalte han her sit sonoffer. Snart skulle han stige ned under alt, og hans legeme skælve i blod og sved, da han led for vore synder og bar alle vore smerter og lidelser.¹²

Da farisæerne senere advarede Jesus om, at Herodes Antipas ville slå ham ihjel, svarede Frelseren ganske enkelt, at han ville fortsætte med at undervise, velsigne og helbrede andre (se Luk 13:31-33). Han ville bruge de sidste dage af sit jordiske liv – som han altid havde brugt dem – på at tjene andre.

I takt med at de kom tættere på Jerusalem, rådede Jesus sine disciple til at beregne prisen for at være discipel – at lægge omtanke i beslutningen om at følge ham (se Luk 14:25-28). Han forsøgte ikke at skjule de vanskeligheder,

der ventede dem, hvis de fortsatte som hans disciple. Han sagde derimod: »Sådan kan ingen af jer være min discipel uden at give afkald på alt sit eget« (Luk 14:33). Men Frelseren lovede også, at når vi giver afkald på os selv på disciplens sti, vil vi få meget igen (se Luk 9:24). De velsignelser, han har lovet sine disciple omfatter »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden« (L&P 59:23).

Selvom vi ikke har mulighed for at vandre med Jesus Kristus til Jerusalem, kan vi vise vores villighed ved at foretage rejsen i vores liv. At vi mindes Frelserens villighed til at ofre og tjene i overensstemmelse med vor himmelske Faders vilje, kan give os styrke til at »gå ... hen og gør[e] ligeså!« (Luk 10:37) ■

NOTER

1. Se A.B. Bruce, *The Training of the Twelve*, 1971, s. 240.
2. Indirekte referencer til Frelserens lidelse og død tidligere i hans jordeliv findes blandt andet i Matt 9:15; 16:4; Joh 2:19; 3:14.
3. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 395.
4. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 395.
5. I modsætning til Markus og Matthæus, der kun kort nævner, at Frelseren tager fra Galilæa for sidste gang som dødelig og rejser mod Jerusalem (se Matt 19:1-2; Mark 10:1), viser Lukas denne rejse stor opmærksomhed (se Luk 9:51-53; 13:22, 34; 17:11; 18:31; 19:11). Johannesevangeliet adskiller sig markant i indhold fra Matthæus', Markus' og Lukas' mere synoptiske evangelier og nævner ikke Frelserens sidste rejse fra Galilæa til Jerusalem.
6. Se Jeffrey R. Holland, »Den ubekvemme Messias«, *Stjernen*, mar. 1989, s. 19.
7. Respekt for forældre var meget vigtig i den jødiske kultur, deriblandt også ansvaret for at sørge for, at de blev begravet på passende vis. Efter legemet var blevet gjort klar til begravelse og lagt i graven, vendte familien typisk tilbage et år efter for at lægge knoglerne i et behus, også kaldt ossuarium, der forblev i graven. Det var den anden begravelse blandt den øvrige afdøde familie. (Se Richard Neitzel Holzapfel, Eric D. Huntsman, and Thomas A. Wayment, *Jesus Christ and the World of the New Testament*, 2006, s. 78-79). Hvis disciplen i dette tilfælde talte om den anden begravelse og ikke om det øjeblikkelige behov for at tage hånd om sin afdøde fars legeme, så rummer forespørgslen et ønske om at prioritere en tradition over en enestående mulighed for at vandre til Jerusalem med Guds Søn og blive undervist af ham.
8. Der herskede et udbredt fjendskab mellem jøder og samaritanere på Kristi tid. Disse to grupperinger undgik almindeligvis hinanden. I dette tilfælde nægtede samaritanerne helt åbenlyst Jesus og hans disciple den mest basale gæstfrihed, som mad og husly. (Se Richard Neitzel Holzapfel og Thomas A. Wayment, *Making Sense of the New Testament*, 2010, s. 140; Ralph Gower, *The New Manners and Customs of Bible Times*, 1987, s. 241-242).
9. Se Gower, *New Manners and Customs of Bible Times*, s. 244-245; Fred H. Wight, *Manners and Customs of Bible Lands*, 1953, s. 69-77.
10. I Dallin H. Oaks', »Judge Not and Judging«, *Ensign*, aug. 1999, s. 12-13; fremhævelse tilføjet.
11. Se Jay A. Parry og Donald W. Parry, *Understanding the Parables of Jesus Christ*, 2006, s. 122.
12. Se Luk 22:44; Alma 7:11-13; L&P 19:18; 88:6.

Eldste Scott D. Whiting
De Halvfjerds

MENNESKE fiskere

Alle, der har accepteret et kald til at lede i Kirken, har accepteret Frelserens opfordring til at blive menneskefiskere.

Da vi boede på Hawaii, mens vores børn var små, var min hustru og jeg taknemlige for de vidunderlige sidste dages hellige, der hjalp os med dem. Disse kære medlemmer tog venligt imod os og behandlede os som en del af deres familie. Ved flere lejligheder var der mænd fra menigheden, der tog min unge søn med ud at fiske på havet. Disse fisketure involverede ikke en båd, men derimod ældgamle fisketeknikker, som de første hawaiianere havde udviklet.

En af de metoder går på, at en dygtig fisker omhyggeligt folder og lægger et rundt fiskegarn i lag og hæfter vægte i yderkanten. Derefter bærer han forsigtigt garnet hen til et sted langs den klippefyldte strand til et vandhul med rent vand. Når han kan se, at fiskene kommer ind i vandhullet, så kaster han med stor dygtighed garnet ud lige i rette tid. Det folder sig så ud i fuld vidde over vandet og synker hurtigt til bunden og fanger fiskene.

Selvom det altid er imponerende

at se en dygtig fisker i aktion, så vil han netop altid være den første til at fortælle, at uden et rent og helt røgtet garn er hans anstrengelser nytteløse. Erfarne fiskere ved, at deres succes afhænger af, hvor gode deres garn er, og at man ikke kan begynde at fiske effektivt og udbytterigt, før man har røgtet sine garn.

Blandt de første apostle ser vi en forståelse af dette princip, adskillige af dem var også fiskere. Vi bliver præsenteret for disse fiskere tidligt i både Matthæus-, Markus- og Lukasevangeliet, hvor de henholdsvis kaster, ordner og skyller deres garn, da de første gang møder ham, der bliver deres Mester (se Matt 4:18, 21; Mark 1:16, 19; Luk 5:2). Disse mænd sørgede for, at deres og andres familier fik mad ved deres daglige slid med at fiske. Deres og familiens skæbne afhang af deres forberedelser, færdigheder og garnets stand.

Da Jesus opfordrende sagde til dem: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere ... lod [de] straks garnene være og fulgte ham« og »forlod alt« (Matt 4:19, 20; Luk 5:11; se også Mark 1:17-18).

Jeg har tænkt på deres eksempel mange gange, når jeg har regnet med, at de, der står i spidsen for Kirken, har responderet med tilsvarende tro på opfordringen »kom og følg mig«. Ligesom i den oprindelige kirke ledes Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige af profeter og apostle, som har ladt deres garn og hårdt tilkæmpede professioner bag sig og har udviklet nye færdigheder for at tjene og følge Mesteren.

Ledere for mennesker

Hvad betyder det at blive »menneskefiskere«? I sin enkle invitation til de tidlige apostle brugte Frelseren det, som skulle blive hans mest almindelige og kraftfulde undervisningsform – lignelsen. Han vidste, at de, der var kaldet til at følge ham, til en vis grad ville forstå, hvad han mente med ordet »menneskefiskere«.

Præsident Harold B. Lee (1899-1973) sagde engang: »At blive »menneskefiskere« er blot en anden måde at sige »ledere for mennesker« på. Så i nutidigt sprog ville vi måske sige ... »Hvis I vil holde mine bud, vil jeg gøre jer til ledere blandt mennesker.«¹

En leder er en person, der er kaldet til hjælpe andre til at blive »Jesu Kristi, sande tilhængere« (Moro 7:48). I *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken* lyder det: »For at opnå dette, stræber ledere først efter at være Frelserens trofaste disciple og lever hver dag på en måde, så de kan vende tilbage for at bo i Guds nærhed. Så kan de hjælpe andre med at udvikle stærke vidnesbyrd og komme nærmere på vor himmelske Fader og Jesus Kristus.«²

Alle, der har accepteret et kald til at lede i Kirken, har accepteret Frelserens opfordring til at blive menneskefiskere.

Garn og råd

Overalt i Kirken er ledere organiseret i råd – lige fra de øverste ledere til

kvorummer i Det Aronske Præstedømme og klassepræsidentskaber i Unge Piger. Ledere bliver belært om at forberede sig åndeligt, deltage i rådene, tjene andre, undervise i Jesu Kristi evangelium og forvalte præstedømmet og organisationerne i Kirken. Desuden er det deres opgave at sørge for enighed og harmoni i Kirken, oplære andre til at være ledere og lærere, uddelegere ansvar og sikre ansvarlighed.³

Akkurat som de tidlige apostle brugte deres viden om fiskeri til at blive menneskefiskere, kan vi anvende de principper, vi finder i deres brug af garnet, i Kirkens råd. Ligesom fiskegarnet er disse råd stiftet og forberedt for at samle vor himmelske Faders børn – ethvert medlem af rådet fungerer som en vigtig og integreret maske i nettet. Akkurat ligesom et fiskegarn kun er effektivt i god stand, bliver vore råd også kompromitteret, når medlemmer af rådet ikke er organiserede og fokuserede eller fungerer, som de bør.

Lederne af rådene bør følge de tidlige fiskerapostles eksempel ved regelmæssigt at inspicere og ordne disse »garn«. Det gør rådsledere ved at sørge for regelmæssig træning, forestå rådsmøder, give betimelig og passende feedback til rådets medlemmer og være kærlige, opmuntrende og rosende. Der findes ingen erstatning for den reelle styrke og samlende kraft, der er i velfungerende råd.

Menighedsrådet

Måske er det råd med den største mulighed for at påvirke de enkelte medlemmer af Kirken menighedsrådet. Mænd og kvinder i dette råd er i sandhed kaldet som menneskefiskere og til at lede arbejdet med frelse i menigheden under ledelse af biskoppen. De bor og tjener i deres respektive menigheder, hvor de kender og omgås dem, de er kaldet til at lede.

»Medlemmer af menighedsrådet stræber efter at hjælpe den enkelte med at opbygge vidnesbyrd, modtage frelsende ordinancer og blive Jesu Kristi discipel (se Moro 6:4-5). Alle medlemmer af menighedsrådet har ansvaret for medlemmernes velbefindende.«⁴

Medlemmer af menighedsrådet spiller en væsentlig rolle for fremskyndelsen af arbejdet med frelse. Når menighedsrådet ikke fungerer, som det bør, forsinkes dette arbejde. Den samlende kraft i »garnet« kompromitteres, og rådet giver begrænset udbytte. Men når menighedsrådet er velorganiseret og har fokus på at styrke enkeltpersoner og familier, kan resultaterne blive overvældende.

Jeg kender til en menighed, hvor man kæmpede med et ineffektivt menighedsråd. Det var svært for biskoppen at følge vejledningen i *Håndbog 2*, for han havde det godt med sin måde at gøre tingene på og syntes ikke, der var grund til at lave om på gamle vaner. Efter megen rådgivning og træning af en kærlig stavspræsident blev biskoppens hjerte dog blødgjort. Han omvendte sig og begyndte oprigtigt at organisere menighedsrådet efter bogen. Han så de træningsvideoer, der er tilgængelige på LDS.org, han læste afsnit 4 og 5 i *Håndbog 2* og han anvendte det, han lærte.

Medlemmerne af menighedsrådet tog hurtigt og godt imod ændringerne, og der kom en ånd af kærlighed og enighed mellem dem, da de rettede deres fokus mod at styrke den enkelte og familierne. Ved hvert møde talte de længe om undersøgere, nydøbte, mindre aktive medlemmer og medlemmer med behov. Deres hjerter åbnede sig mod disse brødre og søstre, og så begyndte miraklerne at indfinde sig.

Biskoppen kunne fortælle, at næsten straks efter, at de havde foretaget disse ændringer i menighedsrådet, var tidligere ukendte mindre aktive medlemmer begyndt at komme

SLUT JER TIL SKAREN

»Da Mesteren vandrede på jord, kaldte han fiskere i Galilæa til at forlade deres garn og følge ham, idet han erklærede: »[Jeg vil] gøre jer til menneskefiskere.« Må vi tilslutte os menneskefiskerne, så vi må kunne yde den hjælp, vi er i stand til.«

Præsident Thomas S. Monson, »Vores ansvar for at komme til undsætning«, *Liahona*, okt. 2013, s. 4.

i kirke. Disse medlemmer kunne fortælle, at de pludselig følte sig bevæget til at vende tilbage til Kirken. De fortalte, at de havde fået en klar og overbevisende følelse af, at de var nødt til igen at omgås de hellige. De vidste, at de ville blive taget kærligt imod, og at de havde brug for den støtte, medlemmerne kunne give.

Biskoppen fortalte mig, at han var sikker på, at vor himmelske Fader blot havde ventet på, at han fulgte de råd, han havde fået, og organiserede menighedsrådet efter forskrifterne, inden han kunne indgyde ønsket i de mindre aktives hjerte om at vende tilbage til aktivitet i Kirken. Biskoppen indså, at han var nødt til at skabe det kærlige og omsorgsfulde miljø, som disse medlemmer havde brug for, før Ånden ville lede dem tilbage. Hans ord mindede mig om fiskeren Peters oplevelse:

»Så gik [Jesus] op i en af bådene, den der tilhørte Simon, og bad ham lægge lidt fra land. Så satte han sig og underviste skarerne fra båden.

Da han holdt op med at tale, sagde han til Simon: »Læg ud på dybet, og kast jeres garn ud til fangst!«

Men Simon svarede: »Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået; men på dit ord vil jeg kaste garnene ud.«

Det gjorde de, og de fangede en stor mængde fisk, så deres garn var ved at sprænges« (Luk 5:3-6).

Når vi lytter til og giver agt på de råd, vi får af nutidige profeter, seere og åbenbarere – de sande »menneskefiskere« – og når vi røgter vore garn, mens vi tjener, vil vores evne til at fremskynde arbejdet med frelse blive væsentligt forøget, og vi vil blive redskaber i vor himmelske Faders hænder til at samle hans børn. ■

NOTER

1. Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1960, s. 15.
2. *Håndbog 2: Forvaltning*

3. *af Kirken*, 2010, 3.1.
3. Se *Håndbog 2*, 3.2.1-5; 3.3.2-4.
4. *Håndbog 2*, 4.4.

MINE SPRÆNGFÆRDIGE FERSKNER

Jeg tænkte, at jeg ville blive den perfekte mor ... indtil jeg fik børn.

For mig har det at blive forælder været en lutrende ild. Mine svagheder viste sig, når jeg blev stresset, bekymret, oprevet og led af søvnmangel. Selvfølgelig opvejer velsignelserne ved at være forældre de øjeblikke, men jeg har fundet ud af, at jeg har temperament. Det er pinligt at indrømme, men jeg har skreget og kastet med ting for at få mine børns opmærksomhed.

Jeg lovede gang på gang ikke at miste besindelsen igen, men jeg mistede den, når jeg blev stresset. Vor himmelske Fader vidste, at jeg virkelig havde brug for hjælp.

En aften, efter jeg havde brugt hele dagen på at sylte ferskner, satte jeg den sidste portion over og besluttede at tage en lur. Jeg var sikker på, at jeg ville vågne i tide til at tage flaskerne ud af dampkogerens.

Det gjorde jeg ikke.

Min mand, Quinn, og jeg vågnede forskrækket til lyden af springende syltekrukker. Jeg løb ud i køkkenet, hvor der var knust glas og klistrede ferskner overalt. Dampkogerens var tilsyneladende kogt tør for vand. Det havde øget varmen og trykket. Låget havde lettet sig og seks af sylteglasene var sprængt.

»Jeg tror, at jeg rydder op i morgen,« sagde jeg.

Det var en dårlig idé.

Da det blev morgen, var det varme ferskenklistre blevet til hårde, glasfyldte

klatter overalt i køkkenet og spisestuen. De klistrede ferskenglasstykker havde oven i købet fundet vej bag om alle tingene på køkkenbordet og ind i alle kroge og hjørner, også om bag køleskabet.

Det tog flere timer at gøre rent. Jeg var nødt til at opløde de tørre glasfyldte klatter med køkkenrulle og prøve at tørre dem op uden at skære mig.

Mens jeg gjorde rent, var der en

Jeg løb ud i køkkenet, hvor der var knust glas og klistrede ferskner overalt.

velkendt stemme, der hviskede til mig: »Mary, når du springer i luften, ligesom disse krukker, er det heller ikke let at rydde op efter. Du kan ikke se, hvor og hvordan du skader dine børn og andre. Ligesom dette klister, stivner skaden hurtigt og smerteligt.«

Pludselig fik rengøringen en helt ny mening. Det var en stærk lektie. Der var ikke nogen hurtig rengøring efter min vrede. Flere uger efter kunne

The illustration shows a glass of orange juice that has been shattered. The glass is broken into several pieces, and the orange juice is splashing out in various directions, creating a dynamic and somewhat chaotic scene. The colors are vibrant, with bright oranges and yellows contrasting against the clear blue of the glass and the white background.

GJORDE VI DET RETTE?

jeg stadig finde hårde ferskenstykker med glas i.

Jeg beder til, at tålmodighed en dag må blive en af mine styrker, hvor jeg nu er svag. I mellemtiden er jeg taknemlig for, at Herrens sonoffer hjælper mig til at kontrollere mit temperament bedre, så jeg kan skåne mine kære for mere af det rod, min sprængfarlige vrede har forårsaget. ■

Mary Biesinger er fra Utah i USA

Jeg havde et godt ry som journalist og havde skrevet for nogle gode blade og aviser i Lima i Peru, men for hver dag blev jeg mere og mere plaget af den retning, mit liv havde taget – langt væk fra Gud. Derfor takkede jeg ja til et job som korrekturlæser på et tidsskrift i Ventanilla-distriktet, langt væk fra hvor jeg boede. Jeg havde desperat brug for at komme væk fra min vennekreds. Jeg følte, at mit liv kunne tage en vending i Ventanilla.

Jeg kom lejlighedsvis i kirke med min kæreste, María Cristina, da to stædige missionærer overtalte mig til at spørge vor himmelske Fader, om Kirken var sand. Det gjorde jeg, og det, jeg oplevede, kan ikke beskrives. Jeg havde aldrig mærket Ånden så stærkt, som jeg gjorde på den uforglemmelige dag.

María Cristina og jeg blev døbt og gift kort tid efter, og vi lejede et lille, beskedent værelse i Ventanilla. Jeg arbejdede hårdt og blev forfremmet fra korrekturlæser til redaktør for virksomhedens blade og aviser. Jeg havde aldrig været redaktør før, og jeg var glad for min stilling. Men tingene begyndte at ændre sig, da vi begyndte at sænke standarden i vore publikationer og trykke ting af tvivlsom karakter. Disse ændringer skete på ordre fra vore chefer, og de var i modstrid med Kirkens principper og værdier.

Jeg havde altid gerne villet være redaktør, men jeg stod i en

ubehagelig situation. Vores biskop sagde, at dersom vi gjorde de ting, der behager vor himmelske Fader, ville han velsigne os. Efter min hustru og jeg havde tænkt over og bedt om det, følte vi os tilskyndet til, at jeg skulle sige op.

Få dage senere begyndte jeg at stressede og tvivle på, om jeg havde gjort det rette. Da jeg havde sagt op, havde jeg sendt mit CV til flere forskellige virksomheder, men jeg havde intet hørt. María Cristina foreslog, at vi bad igen, og det gjorde vi. Vi bad om, at alt ville ordne sig på bedste vis, og om at vi ikke ville miste troen, selvom regningerne hobede sig op.

Nogle få timer senere foreslog min hustru, at jeg ringede op til en af virksomhederne. Noget negativt indstillet ringede jeg op. Jeg blev forbløffet, da en funktionær fortalte, at han var lige ved at ringe til mig. Han ville gerne have, at jeg begyndte næste dag.

Vi græd af glæde. Vor himmelske Fader havde besvaret vore bønner.

Vi var nødt til at tage afsked med vores menighed og mange gode venner i forbindelse med mit nye job, men vi tog af sted med styrkede vidnesbyrd. Nu har jeg et hæderligt arbejde og en god løn, og vi bor et dejligt sted. Men frem for alt er vi blevet velsignet med visheden om, at når vi gør det, der behager Gud, så modtager vi hans velsignelser. ■

Carlos Javier León Ugarte er fra Lima i Peru

JEG ELSKER DIG

Zonekonferencen i min mission nærmede sig sin afslutning, og jeg stod udenfor og tænkte: »Hvad laver jeg dog i dette fremmede land? Hvordan skal jeg kunne gøre alt det, der forventes af mig?«

Jeg havde kun været på Sicilien i Italien i lidt over en uge, men jeg følte mig allerede mismodig. Min tid på missionærskolen havde været som en dejlig drøm, men nu føltes det som et mareridt på grund af min utilstrækkelighed.

»Kæreste Fader,« bad jeg, »jeg vil gerne være en god missionær. Nu hvor jeg står her, indser jeg, at jeg ikke har de talenter, færdigheder eller

den intelligens, der er nødvendig for at opnå det, der var hensigten. Jeg troede, at jeg kunne sproget, men alle taler så hurtigt, og min tunge slår krøller, når jeg prøver at sige noget. Jeg tror ikke, at min kammerat kan lide mig. Min missionspræsident kan knap tale engelsk. Jeg har ikke nogen at tale med. Vil du ikke nok hjælpe mig?«

Jeg vidste godt, at jeg var nødt til at gå ind, men jeg måtte lige have et par minutter mere udenfor. Pludselig blev der rykket tre gange i min frakke. Jeg vendte mig om og så en smuk lille pige, og jeg satte mig langsomt på hug ved siden af hende på den brostensbelagte gade. Hun slog armene om halsen på mig og hviskede i mit øre: »*Ti voglio bene.*«

»Hvad sagde du?« Svarede jeg på engelsk, velvidende at hun ikke forstod mig.

Hun stirrede på mit navneskilt. »Sorella Domenici,« læste hun, »ti voglio bene.«

Jeg vidste godt, hvad ordene betød. Det var en af de første sætninger, vi lærte som missionærer. Det var en sætning, der gik lige i hjertet. Den betyder: »Jeg elsker dig!«

Det var lige det, jeg havde brug for at høre i det øjeblik. Frelseren havde sendt et særligt bud med de ord. Jeg tog den lille pige med indenfor.

»Hun må være barn af et af medlemmerne her,« tænkte jeg. Jeg banede mig vej hen til missionærerne og håbede på, at hendes mor ville få øje på hende.

Da jeg fandt min kammerat, spurgte jeg: »Har du set denne lille pige før?«

»Hvilken lille pige?« svarede hun forvirret.

Jeg så ned. Pigen var væk.

Jeg stillede mig i døråbningen og glanede op og ned ad den tomme gade. Mens jeg forbavset stod der, gennemtrængte en hvisken, som jeg ikke blot kunne høre, men også kunne mærke, min sjæl: »Sorella Domenici, ti voglio bene.«

Jeg vidste ikke, hvem den lille pige var, men jeg vidste, at Frelseren elskede mig. ■

Natalee T. Frstrup er fra Utah i USA

Jeg vendte mig om og så en smuk lille pige, og jeg satte mig langsomt på hug ved siden af hende på den brostensbelagte gade.

Den følgende eftermiddag følte jeg mig tilskyndet til at tage den mad, jeg var ved at lave, med over til søster Morgan og hendes mand på deres bryllupsdag.

VAR MIT MÅLTID FOR SIMPELT?

For et par år siden besøgte jeg en nabo og ven, der hed søster Morgan. Hun havde et par årtier mere på bagen end jeg, så jeg lærte lige så meget af hende og hendes liv, som hun gjorde af min besøgsundervisning.

Mens jeg var hendes besøglærer, blev søster Morgan diagnosticeret med kræft. Jeg var forbavset over, hvor godt hun tog sine kræftbehandlinger, og at hun altid smilede.

Under et af mine besøg nævnte hun, at hun havde bryllupsdag dagen efter. Snart efter faldt snakken på noget andet, og jeg afsluttede besøget.

Den følgende eftermiddag følte jeg mig tilskyndet til at tage den mad, jeg var ved at lave, med over til søster Morgan og hendes mand på deres bryllupsdag. Til at begynde med ignorerede jeg tilskyndelsen, for jeg var jo bare i gang med noget helt almindeligt hverdagsmad. Sådan noget simpelt hverdagsmad var jo ikke noget at komme med i sådan en særlig anledning.

Men jeg kunne ikke slå tilskyndelsen ud af hovedet. Jeg ringede til min mand på hans arbejde og håbede på, at han ville give mig ret. I stedet for opmuntrede han mig til at ringe til søster Morgan og sige, at jeg kom over med noget mad.

Jeg var flov over min simple mad og det, jeg antog for at være arrogance fra min side, afholdt mig fra at ringe til min ven, men jeg kunne ikke slippe følelsen af, at jeg skulle dele min mad. Så lagde jeg maden på et fad og gik nervøst over gaden.

Da jeg trådte ind i deres have, kunne jeg se, at bror og søster Morgan var på vej ind i deres bil. Jeg forklarede, at jeg havde taget mad med i anledning af deres bryllupsdag, og jeg håbede, at det ikke gjorde noget.

Et smil bredte sig i søster Morgans ansigt. Hun forklarede, at de havde besluttet sig for bare at fejre bryllupsdag på en lokal fastfood restaurant, fordi hun var for træt til at lave mad eller tage

nogen andre steder hen på grund af kræftbehandlingen. Hun virkede lettet over at kunne blive hjemme og spise.

En følelse af lettelse og glæde skyllede ind over mig, da de tog imod mit simple måltid.

Der gik ikke mere end to måneder, og søster Morgan var lige blevet færdig med sin behandling for kræft, før hendes kære mand døde af pludselig sygdom. Deres bryllupsdag nogle få uger inden blev deres sidste.

Jeg lærte en hel del den sommer om at følge Åndens stille, sagte røst i forbindelse med at tjene andre. Den tjeneste, vi bliver bedt om – eller tilskyndet til – at give kan virke ubehagelig, ubejleglig eller for beskeden for os, men den kan være lige det, der er brug for. Den oplevelse gav mig mod til at tjene på enhver måde, Herren har brug for, og det har styrket min tro på, at vi udfører »en gerning for engle« (»Som søstre i Zion«, *Salmer og sange*, nr. 200). ■ Jennifer Klingonsmith er fra Utah i USA

STOL PÅ HERRENS løfter

Vi bliver måske ikke altid fri for vore trængsler, men vi kan have tillid til, at alt ordner sig selv i svære tider, når vi stoler Herren.

Mindy Anne Leavitt
Kirkens Tidsskrifter

Jeg sad i det celestiale værelse i templet og tænkte over den retning, mit liv havde taget – det var ikke gået i den retning, jeg havde planlagt. Som det gælder for så mange

andre unge voksne, så bekymrede jeg mig over alt: Hvordan skulle jeg både få gode karakterer og have et socialliv? Skulle jeg kvitte mit job og finde et andet? Hvordan kunne jeg spare op, når jeg ingen penge havde? Hvorfor var jeg ikke blevet gift endnu? Listen fortsatte bare i en uendelighed. Jeg var taget i templet for at finde trøst, og jeg bad om at få forvisning om, at vor himmelske Fader havde mit liv i sine hænder. »Vil alt ordne sig for mig?« Jeg tvivlede. Svaret kom hurtigt og sikkert i mit sind: »Alt er vel.«

I det øjeblik forstod jeg, at selvom mit liv ikke gik, som jeg havde planlagt, så gik det stadig i henhold til *Herrens* plan, og han havde styr på det. Den trygge forvisning om, at han er opmærksom på og tager sig af mig, selvom han ikke altid fjerner mine prøvelser, har hjulpet mig igennem mange svære ting. Når vi forstår, søger og venter på disse

forvisninger, kan vi stole på, at Herren hjælper os med de byrder, vi bærer.

Overbevisning frem for udfrielse

Selvfølger er umiddelbar udfrielse fra vore prøvelser ikke altid Herrens svar på vore bønner. Han velsigner os i stedet for med uvurderlige glimt af forvisning gennem personlig åbenbaring – en overbevisning om, at han leder os og vil føre os trygt igennem livets prøver. Denne overbevisning udfrier os måske ikke fra vore prøvelser, men den kan give os den fornødne styrke til, at vi udfrier os selv, også selvom den udfrielse blot er Helligåndens trøst. Jeg har bemærket mange eksempler i skriften på, hvordan Herren ofte sender vished forud for udfrielse.

Da Helaman stod i spidsen for sine 2.060 tapre, unge krigere og øvrige nefitiske styrker, fik de vished fra Herren. Efter de havde ventet mange

måneder på proviant og forstærkning, var de ved at omkomme af sult, da de endelig modtog mad og en lille gruppe mænd. De frygtede, at denne undseelige forstærkning ikke var tilstrækkelig, så derfor henvendte de sig til Herren og »udøste ... [deres] sjæl i bøn til Gud om, at han ville styrke ... og udfri [dem]«. Helaman beskriver, hvad der skete derefter: »Herren vor Gud velsignede os med vished om, at han ville udfri os, ja, således at han talte fred til vor sjæl og skænkede os stor tro og fik os til at håbe på vor udfrielse ved ham« (Alma 58:10-11). Denne forvisning gav Helaman og hans krigere styrke til at holde ud og besejre deres fjender.

Joseph Smith modtog også vished fra Herren, da han sad indespærret i fængslet i Liberty. Efter han havde bedt, fik han dette svar:

»Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik,

og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje; du skal sejre over alle dine fjender« (L&P 121:7-8).

Denne forvisning gav Joseph styrke og mod til at holde ud trods overvældende modgang.

I disse og mange andre eksempler (se f.eks. Mosi 24:8-16) udfrier Herren ikke bare de trofaste fra deres trængsler på en studs. Han giver dem snarere en *forvisning* om, at han *vil* udfri dem til sin tid. Ældste Richard G. Scott fra

FORVISNINGEN OM HANS KRAFT

»Vi må alle håndtere modgang ... Det vil trøste os at vide, når vi

lidende må vente på Frelserens lovede hjælp, at han af erfaring ved, hvordan man helbreder og hjælper os. Mormons Bog giver os vished om hans kraft til at trøste. Og tro på den kraft giver os tålmodighed, mens vi beder, arbejder og venter på hjælp.«

Præsident Henry B. Eyring, forstærkingsrådgiver i Det Første Præsidentskab, se »Modgang«, *Liahona*, maj 2009, s. 23, 24.

De Tolv Apostles Kvorum omtalte engang disse forvisninger som små »pakker af åndeligt solskin«, som vor himmelske Fader lægger foran os »for at oplyse vores vej«. ¹ Nogle gange er den forvisning alt, vi har brug for til at holde ud, for vi ved, at vi i sidste ende vil blive udfriet.

Søg vished

Livet er svært. Der er tider, hvor vi tvivler, når vi mangler tillid til os

selv og vores evne til at vinde over modgangen, hvor vi mister håbet. Det kan ofte føles, som om vore prøvelser ingen ende vil tage. Og selv om nogle forvisninger kommer uden en indsats fra vores side, så gælder det oftere, at vi er nødt til at søge visheden om, at vi vil blive udfriet fra vore trængsler.

Forvisningen fra Herren kommer ofte ved hans tjeneres røst – de lokale ledere, lærere i Søndagsskolen og institut og især hans profeter og apostle. Carol F. McConkie, forstærkingsrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab, har mindet os om, at vi »i deres ord hører Herrens røst, og vi [mærker] Frelserens kærlighed«. ²

Forvisningen kommer også gennem Helligåndens røst, når vi oprigtigt fordyber os i samtale med vor himmelske Fader i inderlig bøn, når vi læser og gransker skriften, når vi kommer i templet og deltager i vore kirkemøder, når vi tjener andre og prøver at gøre, hvad der er ret. Kort sagt kommer visheden fra Herren, når vi »søger ham af hele [vores] hjerte og af hele [vores] sjæl« (5 Mos 4:29) og adlyder hans bud.

Helaman og hans hær modtog vished efter mange oprigtige bønner; Joseph Smith fik forvisningen efter bøn og granskning. I begge situationer testede Herren deres tålmodighed og tro, inden de fik vished – en god påmindelse til os

om, at vi bør udvise tro og tålmodighed i vore trængsler.

Vent på den sikre forvisning

Som med alle andre prøver på vores tålmodighed kommer forvisningen måske ikke lige, når vi venter den. Vi bliver måske nødt til at bede om at få »øjne [til] at se« (Ez 12:2) Herrens hånd og forvisning i vores liv. Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har talt om, hvordan Herrens inderlige barmhjertighed kan omfatte disse sikre forvisninger, og at de ikke forekommer »vilkårligt eller tilfældigt. Trofasthed og lydighed sætter os i stand til at modtage disse vigtige gaver og ofte gør Herrens egen tidsplan det muligt for os at erkende dem.«³

Det kræver ofte større tålmodighed at vente på udfrielse eller den sikre vished om udfrielse, end vi tror, at vi har. Vi skal måske så meget igennem, inden vi modtager nogen form for forvisning om udfrielse. Ældste Scott forklarede, at de små pakker af solskin, som Herren sørger for, ofte kommer efter de sværeste prøvelser

som tegn på en alvidende Faders medfølelse og kærlighed. De viser vej mod større glæde, større forståelse og større ivrighed efter at acceptere og adlyde hans vilje.⁴ Når vi forbliver trofaste og lydige trods vore trængsler, vil der komme vished fra Herren, som hjælper os til at fortsætte således.

Vores største sikkerhed

Uanset hvor mange forsikringer vi modtager om, at vor himmelske Fader er opmærksom på os og vores situation, vil det i sidste instans ikke være nok til at hjælpe med at holde ud til enden, hvis vi ikke har tro på og håb i Jesus Kristus. I kraft af hans forsoning kan vi have et sikkert håb om, at vi en dag vil blive udfriet af alle vore prøvelser. Vi kan også vide, at Frelseren nærer fuld medfølelse med os, fordi han »steg ned under alt, hvorved han fattede alt« (L&P 88:6). Han forstår vore prøvelser og vores sorg, fordi han led »smerter og trængsler og fristelser af enhver art ... så han ... kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder« (Alma 7:11-12).

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Den største trøst i Guds plan er løftet om en Frelser, en Forløser, der gennem vores tro på ham triumferende kan løfte os over de prøvelser og udfordringer ... Det er kun en påskønnelse af denne guddommelige kærlighed, der til at begynde med vil gøre vores

egen mindre lidelse udholdelig, derpå forståelig og til sidst forløsende.«⁵ At lære om ham og hans sonoffer er i sig selv en sikker forvisning.

Alt er vel

Når vi forstår, søger efter og venter på vished fra Herren, vil den helt sikkert komme. Vi bør huske på disse kostelige øjeblikke, skrive dem ned og tænke over dem ofte. Men vigtigst af alt må vi stole på dem og tro, ligesom Helaman og hans mænd gjorde, og som Joseph troede på, at Herren vil holde de løfter, han har givet os. Han minder os om disse løfter gennem sine tilsagn, og selvom de måske ikke får vore trængsler til at fordufte, så kan vi vide, at vor himmelske Fader er der for at støtte og bevare os gennem alt.

Mine prøvelser blev ikke mindre efter min oplevelse i templet. Jeg fik ikke pludselig høje karakterer, flere penge eller en masse stævnemøder. Men jeg fik en sikker forvisning om, at jeg trods mine prøvelser vil klare mig, fordi Herren stadig er opsat på at holde sit løfte om at udfri mig. Med den forvisning ved jeg, at alt *er* vel. ■

NOTER

1. Se Richard G. Scott, »Stol på Herren«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 17.
2. Carol F. McConkie, »Lev i overensstemmelse med profeternes ord«, *Liahona*, nov. 2014, s. 77.
3. David A. Bednar, »Herrens inderlige barmhjertighed«, *Liahona*, feb. 2012, s. 50.
4. Se Richard G. Scott, »Stol på Herren«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 17.
5. Se Jeffrey R. Holland, »Som et kar, der kastes bort«, *Liahona*, nov. 2013, s. 40.

»De små pakker af solskin ... [kommer ofte] efter de sværeste prøvelser som tegn på en alvidende Faders medfølelse og kærlighed. De viser vej mod større glæde.«

Lena Hsin-Yao Cho

Jeg forlod mit hjem i NanTze i Taiwan for at tjene som fuld-tidsmissionær i Californien i 2005. Det område, min kammerat og jeg havde fået tildelt, var ikke større, end vi i løbet af fire og en halv måned havde banket på alle døre i alle byens gader. Missioneringen gik trægt, og folk råbte ofte af os. Vi havde kun nogle få undersøgere. For mig at se førte vores arbejde ingen vegne. Efter fire måneder der var jeg helt klar til at drage videre. Jeg var overbevist om, at jeg ville blive forflyttet.

Søndag aften ventede jeg ved telefonen på, at min zoneleder ringede. Da han fortalte, at jeg skulle blive i samme område seks uger mere, troede jeg ikke mine egne ører. Jeg tænkte, at der måtte være sket en fejl!

Den følgende uge var en total katastrofe for mig og sikkert også for min kammerat og alle andre mennesker, vi var i kontakt med. Jeg nægtede at tro, det var den rette beslutning. Jeg lagde alligevel ansigtet i de rette folder og smilede, når vi så eller talte med mennesker, men inderst inde var jeg ikke glad. Stolt, som jeg var, fortsatte jeg med at sige til mig selv, at jeg ikke var, hvor jeg burde være. Jeg håbede stadig på, at min missionspræsident ville ringe og sige, at jeg var blevet forflyttet til et andet område.

Ingen forflyttelse

Min missionspræsident måtte have begået en fejl – hvad kunne jeg dog lære ved at blive længere i dette område?

Sådan faldt roen over mig

Om morgenen den følgende søndag, mens jeg modstræbende gjorde mig klar til at gå i kirke, ringede telefonen. Det var min missionspræsident. Han hilste med sin sædvanlige venlige, oprigtige stemme og sagde så: »Søster Cho, i går ved frokosttid kom jeg til at tænke på dig og fik en følelse af, at jeg skulle ringe til dig og lade dig vide, at du er på det rette sted. Du er der, hvor du bør være.« Jeg begyndte at græde, da jeg hørte, hvad han sagde.

Jeg takkede ham og lagde røret på. Da jeg begyndte at græde, ramte en krystalklar følelse mit hjerte, og jeg vidste, at der *var* uafsluttede opgaver i vente for mig i vores område. Jeg vidste også, at vor himmelske Fader kendte mine tanker og min frustration. Han forstod min svaghed, og han havde sendt sin tjener for at berolige mig.

Efter det telefonopkald begyndte jeg at tage mig sammen. Hver dag bad jeg om styrke og hjælp til klart at kunne se, hvad Herren forventede af mig. I løbet af de næste fem uger blev min kammerat og jeg vidner til mange mirakler, da vi udøvede tro nok til at arbejde hårdt. En meget forberedt undersøger flyttede ind i vores område og blev døbt, inden jeg blev forflyttet.

Vi blev også inviteret indenfor hos folk, der ellers ikke havde budt os velkommen. Vi mødte mange mennesker, som havde det svært, og vi fik æren af at kunne dele Guds gode ord med dem. Selvom nogle af dem dengang valgte ikke at blive døbt, vil jeg aldrig glemme lyset i deres ansigter, eller hvordan Ånden og Guds kærlighed rørte deres hjerte – og mit.

Det lærte jeg

Jeg lærte, at Herren vitterligt er opmærksom på enhver af os. Han sender ikke sine missionærer ud til steder uden en årsag. Jeg lærte, at når vi bliver tildelt et område, så ønsker Herren at bruge os som redskaber der for at fuldføre sit værk. Når vi lægger os selv i hans hænder, sker der mirakler, og hjerter blødgøres, selvom vi ikke kan se, hvordan det kan lade sig gøre.

Men det vigtigste, jeg lærte, var, at min missionspræsident, ligesom andre ledere i Kirken, var kaldet af Gud til at være hans tjener. Herren vejleder vore ledere til at modtage den åbenbaring og inspiration, vi behøver for vores sjæls velfærd.

Jeg vil altid være taknemlig for de erfaringer, jeg fik ved *ikke* at blive forflyttet. ■

Forfatteren bor i Utah, USA.

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver
i Det Første
Præsidentskab

Vi LEVER i en hektisk VERDEN

Hvis livet med sin hektiske fart og megen stress har gjort det vanskeligt for jer at juble, så er tiden måske inde til igen at fokusere på det, der betyder mest.

Har I nogensinde været i et fly og oplevet turbulens? Den mest almindelige årsag til turbulens er en pludselig forandring i luftstrømmen, hvilket får flyet til at vippe, slingre og rulle. Selv om fly er bygget til at modstå langt større turbulens end noget, I nogensinde vil opleve på en almindelig tur, kan det stadig bringe passagerer ud af fatning.

Hvad tror I, piloter gør, når de kommer ud for turbulens? En pilotelev tror måske, at højere fart er en god strategi, fordi det vil få dem hurtigere gennem turbulensen. Men det kan være forkert at gøre. Professionelle piloter ved, at der findes en optimal hastighed til at flyve gennem turbulens, som vil minimere turbulensens negative virkning. Og for det meste vil det sige at nedsætte hastigheden. Det samme princip gælder også for vejbump.

Derfor er det et godt råd at sænke farten lidt, stabilisere retningen og fokusere på det vigtigste, når man støder på ugunstige forhold.

Det moderne liv og dets fart

Et karakteristisk træk ved det moderne liv lader til at være, at vi bevæger os med stadig større fart, uden hensyn til turbulens eller forhindringer.

Lad os være ærlige, det er ret let at have travlt. Vi kan alle finde på en lang liste med opgaver, der overfylder vores kalender. Nogle tror måske endda, at deres værd afhænger af længden af deres arbejdsliste.

Forhold til Gud

De vise modstår fristelsen til at blive fanget af hverdagens hektiske stress og jag. De følger rådet om, at »livet er mere end at øge

tempoet«. ¹ Kort sagt fokuserer de på det, der betyder mest.

Ældste Dallin H. Oaks har for nylig i en generalkonferencetale sagt: »Vi må forsage nogle gode ting for at kunne vælge noget, som er bedre eller bedst, fordi det udvikler tro på Herren, Jesus Kristus, og styrker vores familie.« ²

En søgen efter det bedste fører uundgåeligt til Jesu Kristi evangeliums grundlæggende principper – de enkle og smukke sandheder, som en omsorgsfuld, evig og alvidende Fader i himlen har åbenbaret til os.

Hvordan lærer jeg, hvad der er vigtigst?

Jeg tror, at de fleste af os rent intuitivt forstår, hvor vigtigt det basale er. Sommetider lader vi os bare distrahere af så mange andre ting, der virker mere tillukkende.

Trykte materialer, diverse medier, elektroniske redskaber og tingester – alle sammen nyttige ved passende anvendelse – kan blive til skadelige adspredelser eller hjerteløse isoleringskamre.

Men midt i mængden af stemmer og valg står den ydmyge mand fra Galilæa med udstrakte hænder. Ventende. Hans budskab er enkelt: »Kom så og følg mig!« (Luk 18:22). Og han taler ikke i en kraftig megafon, men med en stille, sagte røst (se 1 Kong 19:12). Det grundlæggende budskab i evangeliet bliver let væk i den syndflod af informationer, der rammer os fra alle sider.

De hellige skrifter og de levende profeters ord understreger evangeliets grundlæggende principper og læresætninger. Årsagen til, at vi vender tilbage til disse grundlæggende principper, til den rene lære, er, at de er porten til dybsindige sandheder.

Det basale: Fire kernerelationer

Når vi vender os til vor himmelske Fader og søger hans visdom angående det, der betyder mest, lærer vi igen og igen om vigtigheden af fire væsentlige forhold: Forholdet til Gud, vores familie, vore medmennesker og os selv. Hvis vi vil vurdere vores tilværelse med et åbent sind, vil vi kunne se, hvor vi er drevet væk fra den langt bedre vej. Vore øjne åbnes, og vi indser, hvad der skal gøres for at rense vores hjerte og igen få det rette fokus i livet.

For det første er vores forhold til Gud det helligste og mest afgørende. Vi er hans åndelige børn. Han er vor Fader. Han ønsker, at vi er lykkelige. Når vi søger ham, når vi lærer om hans søn, Jesus Kristus, når vi åbner vores hjerte for Helligåndens indflydelse, bliver vores tilværelse mere stabil og tryk. Vi oplever større fred, glæde og tilfredsstillelse, når vi gør vores bedste for at leve i overensstemmelse med Guds evige plan, og holde hans befalinger.

Vi forbedrer vores forhold til vor himmelske Fader ved at lære om ham, kommunikere med ham, ved at omvende os fra vore synder og aktivt følge Jesus Kristus, for »ingen kommer til Faderen uden ved [Kristus]« (Joh 14:6). For at styrke vores forhold til Gud har vi brug for meningsfuld tid alene sammen med ham. Når vi stille fokuserer på daglig, personlig bøn og skriftstudium, altid stræber efter at være værdige til en tempelanbefaling – vil det være en god investering

Forhold til vores familie

af vores tid og kræfter til at komme vor himmelske Fader nærmere. Lad os give agt på salmistens opfordring: »Stands, og forstå, at jeg er Gud« (Sl 46:11).

Vores andet væsentlige forhold er til vores familie. Efter som »ingen anden succes kan kompensere for en fiasko«³ her, må vi prioritere vores familie højt. Vi opbygger dybe og kærlige familieforhold ved at gøre enkle ting sammen, såsom at spise aftensmad sammen, holde familieaften og

Forhold til vore medmennesker

ved bare at have det sjovt sammen. I forholdet til familien staves ordet *kærlighed* virkelig *t-i-d*, tid. At tage sig tid til hinanden er nøglen til harmoni i hjemmet. Vi taler med, frem for om, hinanden. Vi lærer af hinanden, og vi

påskønner vore forskelligheder så vel som vore ligheder. Vi skaber et guddommeligt bånd til hinanden, når vi nærmer os Gud sammen i familiebøn, skriftstudium og ved søndagens gudstjeneste.

Det tredje væsentlige forhold, vi har, er til vore medmennesker. Vi opbygger dette forhold med et menneske ad gangen – ved at være opmærksomme på andres behov, tjene dem og give af vores tid og talenter. Jeg blev dybt imponeret over en søster, som var bebyrdet med udfordringer i form af alder og sygdom, men som besluttede, at selv om hun ikke kunne udføre ret meget, så kunne hun lytte. Derfor kiggede hun hver uge efter mennesker, der så bekymrede eller mismodige ud, og så tilbragte hun tid sammen med dem ved at lytte. Hvor var hun dog en stor velsignelse for mange mennesker.

Det fjerde væsentlige forhold er til os selv. Det kan forekomme mærkeligt at tænke på, at vi har et forhold

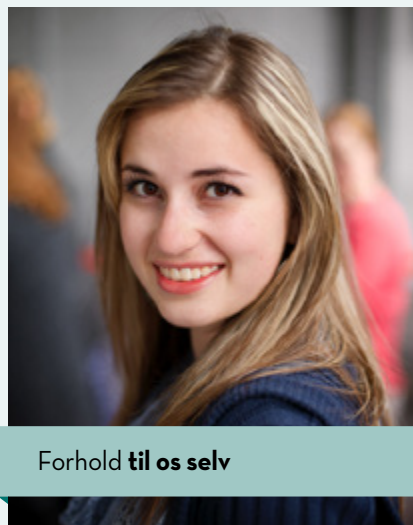
til os selv, men det har vi. Nogle mennesker kan ikke komme ud af det med sig selv. De kritiserer og nedgør sig selv dagen lang, indtil de begynder at hade sig selv. Må jeg foreslå, at vi sætter farten ned og tager lidt ekstra tid til at lære os selv bedre at kende. Gå en tur i naturen, se en solopgang, nyd Guds skaberværk, tænk over evangeliets gengivne sandheder og find ud af, hvad de betyder for os personligt. Lær at se jer selv, som vor himmelske Fader ser jer – som sin dyrebare datter eller søn med guddommeligt potentiale.

Styrken i enkelheden

Styrke kommer ikke af hektisk aktivitet, men af at bygge på et fast fundament af sandhed og lys. Den kommer af at rette vores opmærksomhed og indsats mod Jesu Kristi gengivne evangeliums grundlæggende principper. Den kommer af at vise opmærksomhed mod de guddommelige ting, der betyder mest.

Lad os forenkles vores tilværelse en smule. Lad os foretage de nødvendige ændringer, så fokus i vores tilværelse igen bliver rettet mod den ophøjede skønhed ved den kristne discipels enkle, ydmyge vej – den vej, der altid fører til et liv med mening, glæde og fred. ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen i 2010.

Forhold til os selv

NOTER

1. Mahatma Gandhi, i Larry Chang, *Wisdom for the Soul*, 2006, s. 356.
2. Dallin H. Oaks, »God, bedre bedste«, *Liahona*, nov. 2007, s. 107.
3. J.E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; se også Conference Report, apr. 1935, s. 116.

KUN FOR UNGE

DET UVENTEDE SPØRGSMÅL VED JOBSAMTALEN

Efter min mission kæmpede jeg for at finde arbejde. Endelig skulle jeg til en jobsamtale. Stillingen var en rigtig god mulighed, men jeg var bange for, at jeg ikke var helt kvalificeret. Det blev min tur, og jeg sad nervøst foran chefen. Jeg stirrede på hans bord og så et stykke papir med de spørgsmål, han stillede ansøgerne. Mit hjerte hamrede. Der blev brugt nogle svære ord i de spørgsmål.

Chefen fandt mit CV og begyndte at udspørge mig om min erhvervs erfaring. Da han læste ordet »fuldtidsmissionær«, bad han mig om at fortælle, hvad jeg havde forkyndt på min mission.

Jeg fortalte ham om profeter, frelsesplanen og evige familier. Han smilede og sagde: »Jeg vil gerne have, at du møder min familie.«

Så tog han papiret med spørgsmålene igen. Min nervøsitet vendte

tilbage. »Har du noget sted at bo her i Manila?«, spurgte han. Han ventede ikke på, at jeg svarede, og fortsatte: »Du bliver nødt til at finde et sted. Du begynder i morgen.«

Det var et mirakel. Jeg vil aldrig glemme, hvordan det hjalp mig ved en jobsamtale, at jeg havde tjent på mission. ■

Alvin A., Filippinerne

FRED TRODS FORFØLGELSE

Jeg rettede mig op i stolen, da jeg hørte emnet for den næste taler: »Derfor er Mormonkirken usand og mormonerne hykleriske og hadefulde.« Mine kinder brændte under den tale, og chokket gjorde helt ondt i brystet. Hvordan kunne mine egne venner, der vidste, at jeg var sidste dages hellig, fremkomme med så perfide bemærkninger foran hele min engelskklasse?

Da det ringede ud, kom taleren og nogle af mine andre venner hen til mig. Med Ånden brændende i mig, fortalte jeg dem, at det, der var blevet sagt, ikke var rigtigt, og at Kirken ikke hadede folk, der ikke deler vores tro. De tog til genmæle med falske udtalelser og beskyldninger. Jeg følte

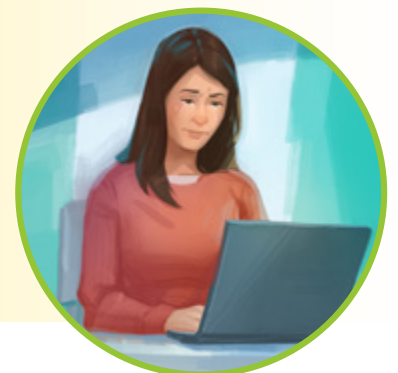
mig alene. Jeg syntes ikke, at det var retfærdigt, at jeg skulle forfølges, fordi jeg levede efter min overbevisning.

Da jeg kom hjem fra skole den dag, så jeg en e-mail fra min bedstemor. Hun skrev, at jeg skulle læse Matt 5:11-14. Med tårer i øjnene læste jeg: »Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer ... I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.«

Helligånden fyldte mig med glæde, da jeg læste disse ord. Jeg ved, at forfølgelse vil styrke vores vidnesbyrd, og jeg ved, at himlens velsignelser

langt overstiger den smerte, vi gennemgår her på jorden. Frelseren gjorde det muligt for os at finde fred, selv når vi bliver forfulgt for at efterleve evangeliet, og det er jeg virkelig taknemlig for. ■

Beka F. er fra Montana i USA

MIN MUSIKALSKE FLUGTVEJ

Jeg var på udflugt med skolen. I bussen sad jeg foran en pige, der blev ved med at komme med grove bemærkninger og vittigheder, hvilket gjorde mig ubehagelig til mode. Mine lærere og andre elever bad hende om at holde op, men hun blev bare ved. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, så jeg fandt min MP3-afspiller frem og begyndte at lytte til min yndlingsmusik.

Jeg satte den til at blande numrene, og en af de første sange var en fra youth.lds.org/music. Jeg skulle lige til at springe den over, men noget sagde mig, at jeg skulle lytte til den.

De næste 20 minutter lyttede jeg til inspirerende musik. Teksten var en opmuntring til at holde ud, og den mindede mig om, at jeg er vor himmelske Faders elskede datter.

Senere på ugen var der fest på skolen. Selvom de spillede mere stuerene versioner af populære dansenumre, var der mange fra min klasse, der begyndte at skrigede ellers fjernede ord fra en bestemt sang.

Igen følte jeg mig dårligt tilpas. Lærerne sad tæt på, men det generede ikke dem. Jeg så på mit håndled. Jeg så, hvad der stod på det armbånd,

jeg havde fået ved en ungdomskonference: »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte« (L&P 87:8).

Jeg vidste, at jeg ikke befandt mig på et helligt sted, så jeg gik ud, indtil de spillede en anden sang.

Jeg ved, at musik kan påvirke os meget. Jeg ved, at det havde hjulpet mig at lytte til inspirerende musik på min MP3-afspiller nogle dage inden, og det gav mig mod til at gå væk fra festen. Disse oplevelser hjælper mig til at komme min himmelske Fader nærmere. ■

Alixa B., Holland

FORKYND

EVANGELIET

LIGESOM

JOHANNES

DØBER

I kan hjælpe til med at forberede folk til Frelserens andet komme, ligesom Johannes Døber gjorde ved det første.

Ryan Carr
Kirkens Tidsskrifter

kommer ikke til at tjene på mission i »Judæas ørken« (Matt 3:1), ligesom Johannes Døber gjorde. Jeres tøj bliver ikke lavet af »kamelhår« (Matt 3:4). I kommer ikke udelukkende til at leve af »græshopper og vildhonning« (Matt 3:4). Men formålet med at forkynde evangeliet deler I med Johannes Døber. I forbereder folk på Jesu komme ved at prædike: »Omvend jer, for Himmeriget er kommet nær« (Matt 3:2).

Johannes Døbers mission stod klar, han skulle »komme før Messias for at berede Herrens vej« (1 Ne 10:7). Men hans mission var ikke let. Den sidste profet før ham var Malakias 400 år tidligere. »Uden en profet begyndte folket i landet at dele sig i partier og grupper, som hver især hævdede at have retten til at fortolke skriften og lede folket. Den sande opfattelse af Jahve forsvandt mellem disse grupperinger.«¹

Trods udfordringerne i Johannes' dage kom folkeskarer ud til ham i ørkenen for at høre ham forkynde, og han døbte mange. To af de kommende apostle, Johannes den Elskede og Andreas, hørte om Jesus gennem Johannes Døber (se Joh 1:40).

Det er lige så udfordrende at forkynde evangeliet i dag. Der er meget, der distraherer i dagens verden. Verdslige filosofier fører folk på vildspor. Det kniber for flere og flere mennesker at leve op til høje moralske standarder. Nogle kan ikke se behovet for religion.

Hvordan kan I under sådanne omstændigheder opnå samme succes med at forkynde evangeliet som Johannes Døber? Lidt indsigt i Johannes' liv kan måske være en hjælp.

Johannes vidste, hvad hans mission var. Han vidste, at han var kaldet til at føre folket tilbage til Kristus (se Luk 1:16). Da Johannes så Frelseren, vidnede han således: »Se, dér er Guds lam, som bærer verdens synd« (Joh 1:29). Frem for at opmuntre folk til at følge ham, så hjalp Johannes dem til at følge Jesus Kristus. Johannes sagde om Frelseren: »Han skal blive større, jeg skal blive mindre« (Joh 3:30).

Johannes forkyndte Jesu Kristi evangeliums grundlæggende principper. Han underviste folket om retfærdighed, ærlighed, moral, faste, bøn, omvendelse og bekendelse af synder, dåb ved nedsænkning, opstandelse og dommen (se Matt 3; Luk 3). Hans undervisning kan beskrives som Frelserens: »De blev slået af forundring over hans lære; for han lærte dem som en, der har myndighed« (Mark 1:22).

Johannes levede anderledes end de verdslige. Jesus sammenlignede Johannes med verdslige lærere: Johannes var ikke at finde »i fornemme

klæder ... i fint tøj ... [eller] i kongepaladserne« (Luk 7:25). Han drak ikke »vin og øl« (Luk 1:15). Johannes var »[d]en, der råber i ørkenen: Ban Herrens vej, gør hans stier jævne!« (Mark 1:3). Folk kunne mærke Ånden og blev omvendt, fordi han underviste med Guds kraft.

Johannes var hengiven. En lærd opsummerede Johannes kvaliteter således: »Han havde ét mål for øje, han viede sit liv til sit særlige kald, og han var dybt loyal over for Guds Søn. Sammenkoblingen af disse egenskaber med hans guddommelige præstedømmemyndighed, frygtløshed

og personlige retskaffenhed gør ham til en af de største personligheder i skriften.«²

Når I studerer Johannes Døbers liv, vil I opdage, at han var langt mere end den ene, der fik æren af at døbe Jesus Kristus. I vil opdage, at hans liv og mission gik ud på at forberede folk på Frelserens komme, ligesom jeres gør. ■

NOTER

1. S. Kent Brown og Richard Neitzel Holzapfel, »De 500 år, der mangler: Fra Malakias til Johannes Døber,« *Liahona*, dec. 2014, s. 30.
2. Robert J. Matthews, »John the Baptist: A Burning and a Shining Light,« *Ensign*, sep. 1972, s. 79.

HVORFOR ER I PÅ JORDEN HER OG NU?

»I og jeg [vil] glæde os over hans komme og takke Herren for, at han sendte os til jorden på dette tidspunkt for at udføre vores hellige pligt med at forberede verden til hans genkomst.«

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum, »Forbered verden på det andet komme,« *Liahona*, maj. 2011, s. 52.

MEN HVA' NU HVIS ...?

Spørgsmål om at tjene som missionær

Når tiden nærmer sig for at kunne tjene på mission, kan I komme i tvivl og spørge jer selv: »Kan jeg virkelig det?« Ja, I kan! Det bliver måske ikke let, men I vil aldrig fortryde det.

Forberedelserne til en mission kan være skræmmende. Der er mange ting, I kan bekymre jer om – penge, viden, generthed – men uanset hvad I end bekymrer jer om, kan I finde den fornødne vished og det mod, I har brug for. Her er nogle af de mest almindelige spørgsmål og svar, som kan være en hjælp til at overvinde jeres frygt og finde tro til at gå fremad.

Hvad nu, hvis jeg ikke ved nok om skrifterne eller evangeliet?

At forberede sig til en mission bør helt klart omfatte at lære om evangeliet, men I behøver ikke at vide alting, inden I tager afsted. Ældste Neal L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum var som ung for eksempel bekymret for, at han ikke var forberedt godt nok til at tage på mission. Han har fortalt: »Jeg husker, at jeg bad: »Himmelske Fader, hvordan kan jeg tjene på en mission, når jeg ved så lidt?«

Jeg troede på Kirken, men jeg følte, at min åndelige kundskab var meget begrænset. Da jeg bad, kom følelsen til mig: »Du ved ikke alt, men du ved tilstrækkeligt!«¹

I vil opnå viden om evangeliet, når I trofast arbejder på at lære de evangeliske principper og studerer skriften, og I er ikke alene. Helligånden vil vejlede jer, og I vil få kammerater, missionsledere og missionspræsidenter, der vil hjælpe jer. Husk, hvad ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolvs Kvorum har sagt: »Størrelsen af jeres tro eller graden af jeres viden er ikke det afgørende – det er den retskaffenhed, I udviser i forhold til den tro, I har, og den sandhed, I allerede kender.«²

Hva' nu, hvis jeg ikke er sikker på, at jeg har et vidnesbyrd?

Det er en afgørende del af sine missionsforberedelser at få et vidnesbyrd. I føler måske, at jeres vidnesbyrd er svagt, men det vil vokse, når I gør en

ihærdig indsats for at opbygge det. Husk blot:

- *Find et roligt sted at studere og bede.* I har brug for tid til at mærke Åndens inspiration.
- *Efterlev evangeliet.* Se Joh 7:17 og hvordan det vil få jeres vidnesbyrd til at vokse.
- *Gå frem lidt ad gangen.* »[Jeres] åndelige rejse er en livslang proces. Vi ved ikke alt fra vejens begyndelse og heller ikke undervejs. Vores omvendelse sker trin for trin.«³

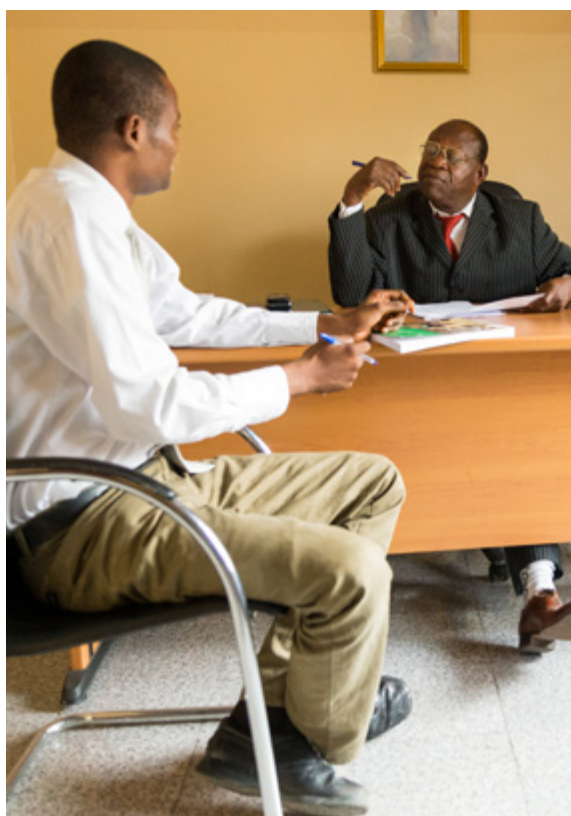
Husk også, at jeres vidnesbyrd kan være stærkere, end I tror. Ældste Holland har fortalt denne historie: »En 14-årig dreng sagde for nylig en smule tøvende til mig: »Bror Holland, jeg kan endnu ikke sige, at jeg ved, at Kirken er sand, men jeg tror, den er det.« Jeg krammede den dreng til hans øjne stod ud af hovedet på ham. Jeg fortalte ham med brændende

entusiasme, at *tro* er et dyrebart ord, en endnu mere dyrebare handling, og at han aldrig behøvede at undskylde for »kun at tro«. Jeg fortalte ham, at Kristus selv sagde: »Frygt ikke, tro kun ... Jeg fortalte denne dreng, at tro altid har været det første skridt mod overbevisning ... Og ... hvor stolt jeg var af ham for hans ærlige søgen.«⁴

Hvad, hvis jeg ikke føler mig værdig?

Hvis der er noget galt, må I tage hånd om det. Jeres biskop eller grenspræsident vil hjælpe jer til at vide, hvad I er nødt til at gøre for at blive rene gennem Jesu Kristi forsoning. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Jeg opfordrer dig inderligt til ikke at bede om at få at vide, om du skal af sted, men bed i stedet Herren vejlede dig således, som det er nødvendigt, for at du kan blive en værdig, bemyndiget fuldtidsmissionær.«⁵

UNGE KVINDER: VALGET OM AT TAGE PÅ MISSION

Som unge kvinder har I ikke pligt til at tjene som missionær, men I har mulighed for det. Når I overvejer, om I skal tage af sted eller ej, støder I måske på spørgsmål som:

- ▶ Vil det være rigtigt for mig at tage på mission? Hvordan kan jeg vide det?
- ▶ Bør jeg allerede nu forberede mig på at blive fuldtidsmissionær?
- ▶ Hvad er årsagerne til, at jeg overvejer at tage på mission?
- ▶ Kan jeg blive en god missionær?

Find svar og vejledning i artiklen »Unge kvinder og beslutning om mission«, *Liahona*, jan. 2013, s. 32-35.

Rebekah S. fra Rusland har fortalt om sin oplevelse: »Selvom jeg havde omvendt mig, fik skyld og smerte mig til at tænke, at jeg ikke kunne tjene som missionær, fordi mine fejltagelser havde været for store. Men min biskop og stavspræsident hjalp mig til at gøre brug af forsoningens helende kraft i mit liv. Jeg er så taknemlig for omvendelse. Det betyder alt at være værdig på en mission. Man kan ikke undervise ved Ånden, hvis man ikke er værdig (se L&P 42:14). I vil få fred i hjertet til at kunne tjene andre helhjertet. Det gør hele forskellen!«

Hvordan kan jeg forlade min familie og venner?

Det er svært at tage afsked med sine kære, især når I ved, at tingene har ændret sig, når I vender tilbage – både for jeres venner, familie og især for jer selv. I bekymrer jer måske for, hvordan familien skal klare sig økonomisk uden jer, eller hvordan de reagerer på jeres mission. Men Herren vil tage sig af dem, I elsker, og velsigne dem for jeres tjeneste (se L&P 100:1). Selvom I kommer til at savne dem, har Herren brug for, at I hjælper

andre familier til at finde glæden ved evangeliet. Tro på, at vor himmelske Fader ønsker det bedste for jer og jeres familie og husk: »Tro stoler på, at Gud har store ting i vente for enhver af os.«⁶ Herren har utrolige velsignelser i vente for jer og jeres familie, når I finder troen til at gå fremad.

Hva' nu, hvis jeg ikke tror, at jeg kan betale for det?

Omkostningerne ved at tage på mission kan virke som et stort offer, men Herren ved, hvad han ønsker af jer. Præsident Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Jeg taler til den unge mand, som ikke har nogen anelse om, hvordan han skal finansiere en mission. Jeg ved det heller ikke. Men jeg ved dette: Hvis I har tro og er opsat på at ville af sted, er der en udvej.«⁷

Loran C. fra England har haft denne oplevelse: »Jeg var lige begyndt at udfylde mine missionspapirer, da de ringede fra min bank og fortalte, at jeg havde et kæmpe overtræk. Min biskop og jeg lagde et budget og en plan for, hvordan jeg skulle betale min gæld, min mission, min tiende og mine andre udgifter. Det krævede

noget, og jeg tænkte, at jeg ikke ville nå mit mål. Men jeg betalte trofast min tiende, og Herren trådte til. En gave fra en fremmed gav mig de penge, jeg skulle bruge for at betale min gæld af og opfylde mit missionsmål.»

Hva' nu, hvis jeg er for genert til at tale med folk?

Tanken om at bruge hele dagen og hver eneste dag på at tale med folk, I ikke kender, kan være hård. Sam L. fra Californien fortæller: »For mig, som ikke engang kan lide at åbne min dør, var tanken om at banke på en total fremmeds dør for at tale om evangeliet uhyrlig.

Ved en ungdomskonference i staven blev vi bedt om at tage ud med missionærerne og forkynde evangeliet. Tage ud med rigtige missionærer? Tale med rigtige mennesker? Jeg var nervøs, men huskede på et skriftsted: »For jeg er Herren din Gud, der griber din højre hånd og siger til dig: Frygt ikke, jeg hjælper dig. (Es 41:13). Jeg bad om hjælp, og selvom jeg stadig var lige

så akavet, som jeg plejede at være, så følte jeg en styrke fra Helligånden, og jeg fik endda delt to eksemplarer af Mormons Bog ud.

Hva' nu, hvis det griber forstyrrende ind i min uddannelse eller karriere?

I tænker måske, at I gambler med jeres fremtid, hvis I bruger tid på en mission, hvis I arbejder på at komme ind på universitetet eller for en karriere, men det modsatte er rent faktisk tilfældet. Herren ønsker, at I opnår succes, og han vil hjælpe jer. Der er intet, I måtte opgive, som er mere værd end at tage på mission.

Der er mange andre unge mennesker, der har truffet tilsvarende valg. William H. fra Australien forlod en lovende rugby-karriere og vidste ikke, om det ville være muligt at spille videre, når han vendte hjem (se »Time-out til en mission«, *Liahona*, juni 2012, s. 50-52). Joseph B. fra Filippinerne gik ind på universitetssekretariatet og var klar til at opgive en enestående chance for

en uddannelse (se »Som brændoffer«, *Liahona*, sep. 2007, s. 40-42). Uanset om det, I håber på, sker eller ej efter jeres mission, så vil ingen mulighed være mere værd end at tjene som missionær.

I vil ikke fortryde det

Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal være glade, og han beder os ikke om at gøre ting, der ikke er til velsignelse og hjælp for os. Dersom I trofast gør, hvad Herren beder jer om, selvom det er svært, vil I opdage, at de velsignelser, der følger, langt overgår noget som helst, verden kan tilbyde. I vil aldrig fortryde at have tjent på mission. ■

NOTER

1. Neil L. Andersen, »I ved tilstrækkeligt«, *Liahona*, nov. 2008, s. 13.
2. Jeffrey R. Holland, »Jeg tror«, *Liahona*, maj 2013, s. 94.
3. Se Neil L. Andersen, »I ved tilstrækkeligt«, s. 13.
4. Jeffrey R. Holland, »Jeg tror«, s. 94.
5. Richard G. Scott, »Tiden er inde til at tage på mission!«, *Liahona*, maj 2006, s. 90.
6. Jeffrey R. Holland, »Det bedste venter forude«, *Liahona*, maj 2010, s. 21.
7. Boyd K. Packer, »Come, All Ye Sons of God«, *Ensign*, aug. 1983, s. 71.

»En af mine veninder ønsker bare én gang at gøre noget forkert, så hun kan relatere til det, når folk taler om det. Hvordan kan jeg hjælpe hende til at forstå, at det ikke er en god idé?«

Noget af det bedste, du kan gøre, er at minde din veninde om, hvorfor vi har buddene. Vor himmelske Fader giver os bud, fordi han elsker os og ved, at de vil være os til glæde og hjælpe os til at blive som ham.

I Det Nye Testamente siger Frelseren: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15). Hjælp din veninde til at indse, at når vi vælger det rette, viser vi kærlighed til vor himmelske Fader og Jesus Kristus og taknemlighed for hans forsoning og evangelium.

Du kan også minde hende om, at når vi vælger at gøre noget forkert, har det konsekvenser, også selvom det blot sker én gang. Vi kan ikke synde og undgå konsekvenserne af det. Bevidst overtrædelse af buddene svarer til at trække sig fra vor himmelske Fader og sige, at han ikke betyder lige så meget for os, som vore venner og andre mennesker gør.

Vor himmelske Fader elsker os, og han vil velsigne os med Åndens vejledning, når vi holder hans bud. Dersom vi er lydige, vil Ånden lære os mere, end vi kan lære ved at eksperimentere med synd.

Vi behøver ikke at eksperimentere

Jeg ville lære din veninde, at »hvad som helst, der er godt, kommer fra Gud, og hvad som helst, der er ondt, kommer fra Djævelen« (Alma 5:40). Jeg ville også forklare, at alle handlinger har følger, og at vi ikke bør gøre noget, som kan skade os. Vi behøver ikke at eksperimentere med noget dårligt. Der er allerede så meget ondt omkring os, og det er let at se, at mange mennesker lever i elendighed, fordi de ikke holder buddene.

Vinicius S. er 17 år og fra São Paulo i Brasilien

Fortæl, hvordan man overvinder fristelser

Fortæl din veninde, at det vigtigste er hendes status over for Herren. Vi må aldrig opgive vores frelse til fordel for nogen timelige erfaringer. Du vil også være til større hjælp for din veninde, hvis du fortæller hende, hvordan man overvinder fristelser.

Emily G. er 19 år og fra Puerto Rico

Vi har guddommeligt potentiale

Du kan på en venlig måde forklare din veninde, at selvom ét dårligt valg kan virke harmløst, så kan det føre til mere alvorlige synder. Du kan også minde hende om dette skriftsted: »Jeg, Herren, kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse« (L&P 1:31) Mind din veninde om, at selv en enkelt oplevelse med synd kan mindske vores lydighed over for Åndens røst.

Men lad hende frem for alt vide, at du elsker hende, og at træffe rette valg er en del af hendes guddommelige potentiale som Guds datter.

Adriana F. er 17 år og fra Arizona i USA

En gang skader også

Alle dårlige ting fører en væk fra Ånden, også selvom man kun gør dem en gang. Hvis Ånden forlader en, er det lettere for Satan at friste os til dårlige ting. Desuden er man nødt til at omvende sig fra sine synder, uanset hvor mange gange man har begået dem, og omvendelse fra alvorlige synder kan være en lang og smertelig proces.

Emily L. er 14 år og fra Utah i USA

Forbliv stærk

Sørg for, at hun ved, du elsker hende og ønsker at hjælpe hende til at vælge det rette. Jeg ved af egen erfaring, at vi ikke behøver at træffe de samme valg som andre for at kunne sætte os ind i et andet menneskes følelser. Når vi efterlever evangeliet, vil Ånden hjælpe os til forstå og omgås andre mennesker. Mind din veninde om, at hun har brug for at forblive stærk, så hun kan hjælpe andre til at holde buddene. Bed for, at du vil være i stand til at hjælpe hende.

Vanina P. er 19 år og fra Buenos Aires i Argentina

Det er ikke sikkert, at man er i stand til at stoppe igen

Jeg ville fortælle min ven, at hun end ikke skal overveje det. Det er ikke en

god idé at prøve noget dårligt en gang, for det er ikke sikkert, at man er i stand til at stoppe igen. Vor himmelske Fader gav os bud, for at vi kan være trygge og glade.

Douglas B. er 13 år og fra Californien i USA

Det begynder i det små

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har engang sagt, at »en rejse på tusind mil begynder med et skridt, så vær opmærksom på, hvor I træder« (se »Ingen plads til min sjæls fjende«, *Liahona*, maj 2010, s. 45). Jeg ville hjælpe min ven til at forstå, at Satan benytter sig af små fristelser for at lede os ned ad en dårlig vej. Når man én gang har prøvet at gøre noget dårligt, så tillader man Satan og hans håndlangere at friste sig igen og igen.

Similoni F. er 18 år og fra Utah i USA

HVORFOR IKKE PRØVE DET?

»For nogle år siden spurgte en af vore

sønner mig, hvorfor det ikke var en god idé at prøve alkohol eller tobak for at opleve, hvordan det var ... Jeg svarede, at hvis han havde lyst til at afprøve noget, så burde han tage ud på en gård og spise lidt gødning. Han viste tydelig afsky. »Ad, hvor klamt,« sagde han.

»Det er jeg glad for, du synes,« sagde jeg, »men hvorfor prøver du det ikke bare, så du selv ved det? Når du nu foreslår at prøve noget, du ved ikke er godt for dig, hvorfor anvender du så ikke det samme princip på noget andet?«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Synd & lidelser«, Liahona, apr. 1994, s. 32.

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Mine forældre bander, spiller høj musik og ser usømmelige tv-udsendelser. Hvad kan jeg gøre for at føle Ånden derhjemme, særligt om søndagen?«

Indsend jeres svar og, hvis I ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 1. juli 2015 på liahona.lds.org, via e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post til (se adressen på s. 3).

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges jeres e-mail eller brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav, (5) skriftlig tilladelse, og jeres forældres skriftlige tilladelse (e-mail kan bruges), hvis I er under 18 år, til at udgive jeres svar og billede.

Svarene kan redigeres af hensyn til længde og tydelighed.

SKRIFTSTUDIE- PUSLESPILLET

Hver gang I læser skriften, får I et større og større overblik over Guds sandheder, ligesom når man lægger et puslespil.

Cody Phillips

I september 2011 satte universitetsstuderende i Vietnam en ny verdensrekord, da de lagde det største puslespil i verden. Det tog 1.600 studerende 17 timer at lægge alle 551.232 brikker på plads.

De samlede et puslespil på 15x23 meter, der forestillede en lotusblomst med seks blade, som repræsenterede mennesker, geografi, historie, kultur, uddannelse og økonomi. Tænk engang – mere end en halv million små brikker, som samlet udgør et kæmpe billede. Hver enkelt brik i puslespillet kan virke ubetydelig og uspændende i sig selv, men puslespillet kan ikke lægges færdigt, hvis der mangler bare en enkelt brik.

Skrifterne kan sammenlignes med et puslespil; jo flere brikker man sætter sammen, desto bedre ser man sandhederne i Guds plan. Efterhånden som jeres overblik over planen vokser, vil I se, at skrifterne er spændende og relevante for jer.

Her følger nogle forslag til studium af skriften, som kan hjælpe jer til at få det store overblik – og de små detaljer. Når I sætter disse brikker sammen, vil I se de storslåede sandheder, der venter jer i skriften.

Læresætninger: De store brikker, der lærer os evige sandheder

Skriften indeholder evangeliets læresætninger og principper. »Ethvert skrift er indblæst af Gud og nyttigt til undervisning« (2 Tim 3:16). Eftersom vi kun kan frelses gennem Jesus Kristus (se Joh 14:6), er vi nødt til at lære om ham og hans

lære. Det er derfor, Frelseren bad os om at granske »Skrifterne ... de vidner om mig« (Joh 5:39).

Folk: Farverige brikker, der lærer os noget

Vi kan læse om hundredvis af mennesker i skrifterne. Hvem af dem beundrer I mest? Måske ser I op til Ammon på grund af hans mod og lydighed, da han stod over for fare. Eller tænker I på Job og hans urokkelige tro og retskaffenhed?

Har I læst om æslet, der talte til sin herre (se 4 Mos 22)? Eller den ugudelige konge, der var villig til at opgive sit rige for at blive tilgivet (se Alma 22)? Eller den kvinde, der nød ry i hele sin by for at være dydig (se Ruth 1-4)?

Der er også mennesker i skriften, som ikke er så beundringsværdige. Hvad kan I lære af dem og deres dårlige valg?

Læg mærke til de mennesker, I læser om i skriften, og spørg jer selv, hvordan I kan følge deres gode eksempel

eller undgå deres fejltrin. Deres livs puslespilsbrikker er nogle af de mest interessante og farvestrålende brikker. Deres oplevelser hjælper os til at lære og huske evangeliets principper!

Symbolik: Find de skjulte brikker

Sommetider anvendes der symboler i skrifterne for at lære os om evangeliets principper. Der vil være brikker,

der ikke falder på plads, hvis I ikke har øje for symbolikken. Kirke- og seminarklasser, studiehjælp som Guide til Skrifterne og seminar- og instituthæfter kan være en hjælp til at få brikkerne til at falde på plads.

Historien om Abraham og Isak (se 1 Mos 22) er for eksempel inspirerende, men den får en anden betydning, når man opdager symbolikken til vor himmelske Faders offer og Frelserens sonoffer for os (se Jakob 4:5).

GUD TALER TIL OS

»Når vi ønsker at tale med Gud, beder vi. Og når vi ønsker, at han skal tale til os, gransker vi skrifterne, for hans ord udtales gennem hans profeter. Han vil derefter undervise os, når vi lytter til Helligåndens tilskyndelser.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »De hellige skrifter: Guds kraft til vores frelse«, *Liahona*, nov. 2006, s. 27.

Helligånden: Find de forbindende brikker

Nogle puslespilsbrikker ser ud til at passe sammen, men så passer de ikke helt alligevel. Ånden kan hjælpe jer til at se, hvilke brikker der virkelig passer sammen. Når I gennem bøn og granskning indbyder til Åndens hjælp, vil den hjælpe jer til at se, hvordan de vers, I har læst tidligere, passer sammen med det, I studerer nu, og hvordan det kan anvendes i jeres liv. Ideelt set vil I modtage inspiration fra skriftens ord, men også fra Ånden, når I grunder over de ting, I læser.

Anvendelse: Sæt brikkerne sammen

I vil ikke kunne se, hvad puslespillet forestiller, hvis I ikke sætter brikkerne sammen. Det gælder også for de læresætninger, principper og bud, I lærer af skrifterne, de vil ikke være jer til megen hjælp, hvis I ikke efterlever det, I lærer (se Joh 7:17). Hvis I hver dag prøver at efterleve evangeliets principper, som vi finder dem i skriften, vil jeres tro og vidnesbyrd vokse sig stærkere, og skriftstudium vil blive en essentiel del af jeres liv. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

SØSTRE | EVANGELIET

Fordi jeg kunne se evangeliets velsignelser i mit liv, ønskede jeg at dele disse velsignelser med min ven.

Paola Sarahí Hernández Cruz

Jeg elsker min veninde Lupita som en søster. Vi mødtes i 6. klasse og var begge med i skolens marchorkester. Skoleåret efter blev vi endnu bedre venner og begyndte at stole på hinanden. Hun fortalte om de udfordringer, hun havde derhjemme, fordi hendes far ikke var der, og hendes mor ikke kunne give hende den nødvendige opmærksomhed. Jeg vidste, at hun var ked af, at hendes forældre ikke var en større del af hendes liv. Hun var alene, men hun havde altid mig.

Jeg følte mig velsignet ved at være født i en familie, hvor vi havde Jesu Kristi evangelium. Det har givet mig en fred i livet, som mange af mine venner ikke har. Fordi jeg kunne se evangeliets velsignelser i mit liv, ønskede jeg at dele disse velsignelser med Lupita.

Jeg fortalte hende om Kirken og inviterede hende med til GUF. Hun tog imod tilbuddet og begyndte at komme i kirke og til aktiviteterne sammen med mig og min familie. Jeg præsenterede hende for missionærerne, der underviste hende i evangeliet og opfordrede hende til at blive døbt. Hun fik et vidnesbyrd,

og da hun spurgte sin mor, om hun måtte blive døbt, sagde hendes mor ja.

Hendes dåbsdag var noget helt specielt, fordi hun indgik pagter med vor himmelske Fader om at huske ham og holde hans bud. Jeg bar mit vidnesbyrd for hende den dag og sagde, at hun var på det rette sted, og at vor himmelske Fader måtte være stolt af hende. Jeg elsker Lupita og er så glad for, at hun er min ven og nu også min søster i evangeliet. Jeg ved, at hendes liv vil blive lykkeligere, fordi hun og hendes fremtidige familie kan nyde evangeliets velsignelser.

Lupita har sagt, at hun er taknemlig for, at jeg besluttede mig for at fortælle hende om evangeliet. Hun siger, at hendes liv er blevet meget bedre, efter hun er begyndt at komme i Kirken, og hun føler sig fredfuld. Jeg ved, at det betyder, at Ånden bekræfter sandheden for hende. Hun siger også, at hun vil giftes i templet en dag. Jeg er taknemlig for, at vor himmelske Fader lod mig finde en ven og for den glæde, jeg føler, når jeg deler det, der er mest værd. ■

Forfatteren bor i delstaten Mexico i Mexico.

**Ældste
L. Tom Perry**
De Tolv Apostles
Kvorum
*Medlemmerne af
De Tolv Apostles
Kvorum er særlige
vidner om Jesus
Kristus.*

Hvordan kan jeg blive vejledt af Helligånden?

En god hest behøver ikke meget mere end et lille ryk fra føreren for at gøre det, han ønsker. Dette lille ryk svarer til den stille og sagte røst.

Vi må altid være klar til at modtage Helligåndens milde ryk.

Hvis vi lytter efter Helligåndens små tilskyndelser, vil den lede os tilbage til vor himmelske Fader.

*Fra »Lydighed
gennem vores
trofasthed«,
Liahona, maj 2014,
s. 100-103.*

Helligånden

(Forenklet)

Enkelt ♩ = 126-138

Tekst og musik:
Jeanne P. Lawler

C A⁷ G⁷ C

1. Da Je - sus gik om - kring, han sag - de dis - se ord: »Den
2. Og Hel - lig - ån - dens røst, den si'r, hvad jeg ska' gør', så

F Fm G⁷ C

Hel - lig - ånd jeg sen - der, han skal le - de jer på jord.« Og
jeg kan bo hos Gud i - gen, som jeg har gjort det før. En

Caug F B Em

Hel - lig - ån - den er en e - vig føl - ge - svend, som
dag jeg mø - der Je - sus, Fad' - ren jeg skal se, må -

A⁷ Dm G⁷ C

Je - sus kald - te Tals - man - den og vo - res go - de ven
ske jeg ser den Hel - lig - ånd og tak - ker al - le tre.

© 2015, 1989, 1977 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.
Denne tekst skal medtages på alle kopier.

Den gode hyrde

Erin Sanderson

En dag fortalte Jesus en historie (eller lignelse) om en hyrde, der elskede sine får så meget, at han var villig til at sætte livet til for at beskytte dem. Vi svarer til fårene i den historie. Og hyrden svarer til vor Frelser, Jesus Kristus. Han bliver sommetider kaldt den gode Hyrde.

Jesus viste sin kærlighed, da nogle forældre kom hen til ham med deres børn. Han sagde: »Lad de små børn komme til mig, **det må I ikke hindre dem i**, for Guds rige er deres« (Luk 18:16). Så tog han dem i sine arme og velsignede dem.

Luk øjnene og forestil dig, at Jesus holder dig i sine arme og giver dig en velsignelse. Du kan mærke hans kærlighed, når du lærer om ham eller tænker på ham. Helligånden hjælper dig til at mærke den gode Hyrdes, Jesu Kristi, kærlighed. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

LÆR MERE

Lad – tillad

det må I ikke hindre dem i – hold dem ikke tilbage

FAMILIESNAK

Læs Joh 10:1-5, 11-16. Lav en liste over ligheder mellem Jesus og den gode hyrde og tal om gange, hvor I har mærket Frelserens kærlighed.

Sang: »Jeg tænker, når jeg læser«
(*Børnenes sangbog*, s. 35)

Skriftsteder Luk 18:15-17; John 10:1-5, 11-16

Videoer: »Suffer the Little Children to Come Unto Me« og »Jesus Teaches that We Must Become as Little Children« (Biblevideos.org)

VOR GODE HYRDE

Fjern dette billede. Fold det som en vifte langs de hvide linjer. Luk det så op (eller fold det ud) og kig på det fra højre og fra venstre. Hvordan har du det med vor gode Hyrdes kærlighed?

TIP FRA SKRIFTEN!

Slå ordet »evangelierne« op i Guide til Skrifterne og se en oversigt over, hvilket evangelium der fortæller om en bestemt begivenhed eller lære. Det er kun Johannes, der fortæller om den gode Hyrde. Tre af evangelierne – Matthæus, Markus og Lukas – fortæller, at Jesus velsignede de små børn.

VORES SIDE

Jeg glædede mig sådan til, at jeg skulle døbes. Da jeg blev 8 sidste år, var min far, min mor, hele min familie og alle mine venner fra kirken med til min dåb. Det var en stor oplevelse for mig. Det er vidunderligt at vide, at himlen fejrede min beslutning om at blive døbt og følge Jesus Kristus. Når vi bliver døbt, indgår vi pagt med vor himmelske Fader. Jeg ved, at han er glad for min beslutning, for den var rigtig og værdig.

Sariah Z. er 8 år og fra Honduras

Jeg malede Helamans unge krigere på min T-shirt. Jeg vil gerne være trofast, modig og lydige mod Guds bud, ligesom de var!

Z. Yu-en er 6 år og fra Taiwan

Her er min familie ved templet.

Sherriza T. er 8 år og fra Mexico

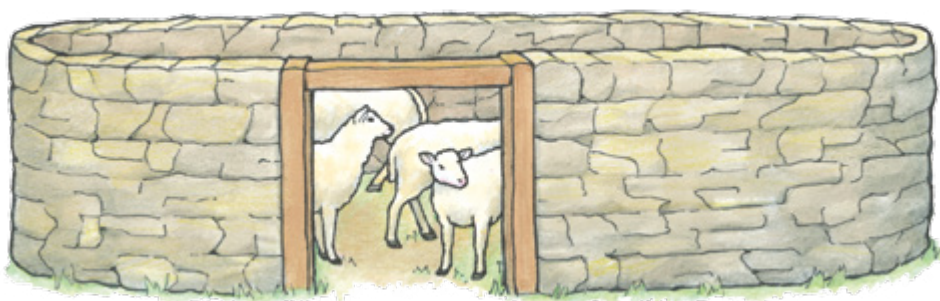
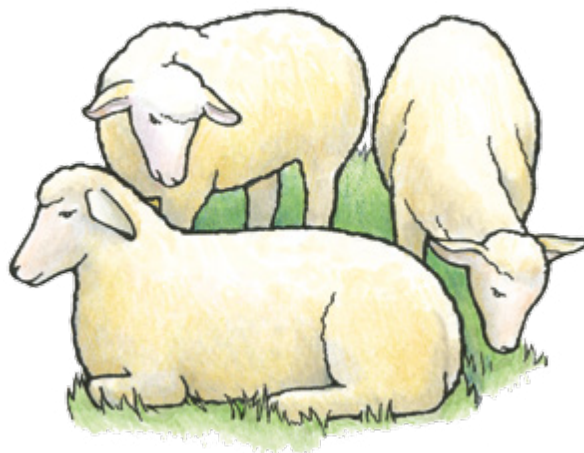
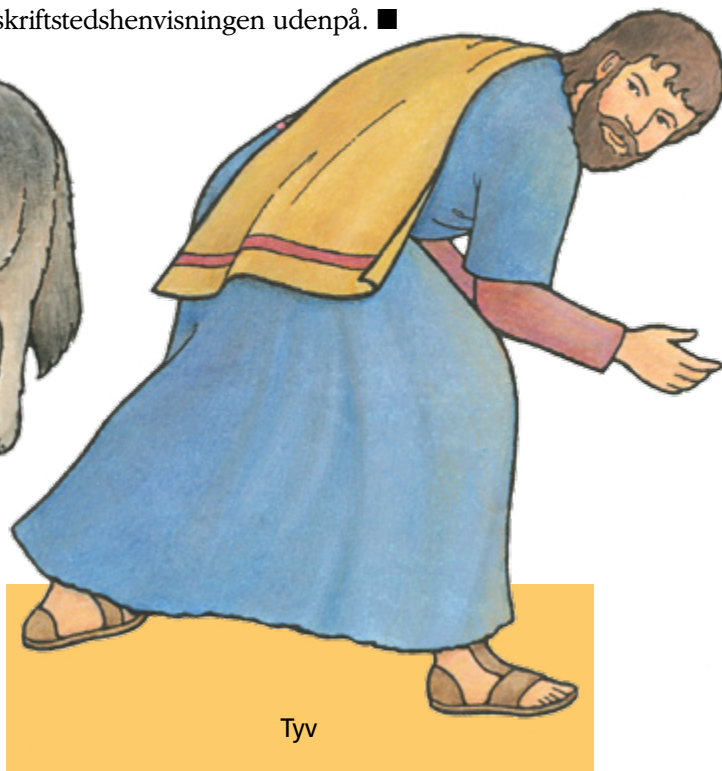
Vi elsker, når vores mor og far tager os med til templet, for det er et smukt sted, og vi føler os tæt på Gud, når vi er der.

Nephi og Bryan V. er 6 og 9 år og fra Ecuador

Den gode hyrde

Johannes 10:1-5, 11-16

Lim denne side fast på et stykke tykt papir eller karton. Klip derefter figurerne ud og sæt dem på træpinde eller papirposer. Gem dem i en konvolut, hvor du skriver skriftstedshenvisningen udenpå. ■

Du kan udskrive kopier fra liahona.lds.org.

Stevens første Fremtidig fars dag

Kellie George Purcill

Bygger på en virkelig begivenhed

Steven trak sit slips helt op på kinden, da de andre børn i Primary øvede den nye sang. Han skulle i hvert fald ikke synge den sang.

Vores far derhjemme leder vores familie ...

Steven så ud ad vinduet og op i loftet. Han sad så uroligt på stolen, at han nærmest dansede. Han kunne ikke synge, selv om han gerne ville. Der var en stor og ubehagelig klump i hans hals. Resten af børnene i Primary blev ved med at synge og lærte nye ord en linje ad gangen.

Med visdommens lys i alt, der er ret;

Min far er god mod mig (»Fathers«, *Children's Songbook*, 209).

Steven kunne mærke et prik på armen. Mor, der stille havde set til fra døren ind til Primary, trak ham blidt i armen. Hun tog ham med ud i gangen. Da Steven kom ud af Primary, begyndte han at græde. Mor gav ham et stort kram.

»Man må gerne være ked af det,« sagde mor og aede ham på ryggen.

»Jeg ved, at det er svært at høre og synge den sang.«

Steven nikkede og tørrede sine øjne. »Jeg vil ikke synge på Fars dag, når jeg ingen far har.« Stevens øjne brændte, og han bed sig i læben. »Jeg har ikke lyst til at kalde ham far mere. Jeg har ikke set ham længe, og han *ønsker* ikke engang at være min far.«

Steven kæmpede virkelig for ikke at græde – men han kunne stadig høre dem synge. Den sang gjorde bare ondt indeni. Ligesom dengang, hvor far skrev og fortalte, at han og hans nye kone ikke ville se Steven eller hans bror mere.

Mor gav ham et stort knus mere, og Steven lod tårerne løbe ind i hendes bluse. »Jeg snakker med primarypræsidenten. Du behøver ikke at synge, hvis du ikke har lyst til det. Men jeg har forresten en idé.« Mor så ham direkte ind i øjnene. »I år fejrer vi ikke Fars dag – vi fejrer *Fremtidig fars dag!*« Hun smilede, og han stirrede på hende.

»Hvad siger du? *Hvad* skal vi fejre?«

»Fremtidig fars dag – vi vil fejre, hvor gode fædre du og din bror bliver en dag. Vi skal have gaver og en kage og din yndlingsodavand!«

Mor kyssede ham på panden og prøvede at rette hans slips. »Steven, du bliver en *vidunderlig* far – det kan jeg allerede se. For du tænker allerede på, hvad du vil gøre med dine børn og hvad for en slags far du vil være.«

Jo mere Steven tænkte over det, jo bedre syntes han om det. Han

gav mor et kram og havde det meget bedre, da han gik ind i Primary igen.

To uger senere stod Steven foran spejlet og rettede sin nye butterfly. Mor havde givet ham den om morgenen på hans første Fremtidig fars dag! Steven tog sine skrifter og gik hen til hoveddøren for at komme i kirke.

Han smilede til sin mor.

»God Fars dag, mor!«

Mor grinede. »God Fremtidig fars dag, Steven!« ■

Forfatteren bor i Queensland i Australien.

PLANLÆG MED ET FORMÅL

»Brødre, uanset jeres alder, uanset jeres situation, så opfordrer jeg jer til at **planlægge jeres liv med en hensigt.**«

Præsident Thomas S. Monson, »Kom, alle I Guds mænd«, *Liahona*, maj 2013, s. 67.

Mias vidnesbyrd

Amelia Hawkins

Bygger på en virkelig begivenhed

»Og Helligånden er en evig følgesvend, som Jesus kaldte Talsmanden og vores gode ven« (Børnenes sangbog, s. 56).

Det var langt over Mias sengetid, men hun var ikke i seng endnu. Hun sad på gulvet i sit værelse og tænkte over noget, som søster Duval havde sagt i Primary: »Tiden vil komme, hvor ingen mand eller kvinde vil være i stand til holde ud på lånt lys.«¹

»Et vidnesbyrd er ligesom et lys inden i os,« havde søster Duval forklaret. »Og vi har brug for at have vores eget. Så vi kan være stærke, når livet er svært, og Satan prøver at friste os.«

Mia lagde sit hoved mod sengen. »Jeg ønsker mig et vidnesbyrd om, at evangeliet er sandt,« tænkte hun. Men hvordan skulle hun egentlig få et vidnesbyrd? Hun vidste, at bøn var en del af svaret.

»Jeg vil bede,« afgjorde hun. Hun ville bede, lige indtil der skete noget, der lod hende vide, at Kirken var sand. Hun var parat til at bede hele natten, om nødvendigt!

Hun knælede ned. »Kære himmelske Fader,« hviskede hun, »jeg vil gerne vide, om Kirken er sand. Jeg vil

gerne føle det i mit hjerte og lige nu.«

Mia ventede. Hun kunne ikke mærke andet end den gode følelse, hun plejede at føle, når hun bad. Hvad gjorde hun forkert? Hvor var hendes vidnesbyrd?

Hun havde vist ligget længe på knæ, da døren til hendes værelse gik op, og far kiggede ind.

»Jeg kunne se, der var lys,« sagde han. »Læser du?« Så fik han øje på tårerne på Mias kinder. Han satte sig ned ved siden af hende og lagde armen om hende. »Hvad er der i vejen?«

Hun sagde ikke noget lige med det samme. Så sagde hun: »Far, hvordan fik du et vidnesbyrd?«

Far gav hende et ordentligt kram. »Det er et godt spørgsmål. Det første skridt er at ønske sig et vidnesbyrd.«

Mia kunne mærke, at klumpen i halsen løsnede lidt.

»Man får oftest ikke et vidnesbyrd ved at bede en gang om det. Og når man har et vidnesbyrd, så må man arbejde på det.«

»Men hvor kommer vidnesbyrdet fra?«, spurgte Mia.

»Et vidnesbyrd kommer gennem Helligånden,« svarede far. »Har du nogensinde haft en varm og rar følelse ved familieaften eller i kirken?«

Mia tænkte over det. »Dengang du gav mig en velsignelse, inden

jeg skulle begynde i skolen, følte det rart.« Så kom hun i tanke om noget mere. »Og jeg havde en varm følelse inden i, da præsident Monson talte ved generalkonferencen. Og når jeg er sød mod mine venner, eller jeg læser i skrifterne, så føles det også godt.«

Far smilede. »Det er Helligånden, der taler til dig. Han giver dig de følelser, når du gør noget rigtigt, eller du hører noget, der er sandt.«

»Jeg føler mig varm og glad nu,« sagde Mia. »Er det Helligånden?«

Far krammede hende igen. »Ja. Han fortæller dig, at de ting, vi har talt om, er sande. Og det er sådan, at man får et vidnesbyrd.«

Da Mia gik i seng lidt senere, havde hun måske ikke et rigtigt vidnesbyrd endnu, men hun havde stadig den rare, varme følelse af, at det, far havde sagt, var sandt. Hun vidste, at den følelse blot var en begyndelse.

Mia puttede sig i sin varme dyne og lukkede øjnene. Lige inden hun faldt i søvn, hviskede hun: »Tak, himmelske Fader, fordi du hjælper mig med at få et vidnesbyrd. Og tak for min far.« ■

Forfatteren bor i Missouri i USA.

NOTE

1. Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 1967, s. 450.

Huset, der blev bygget af tiende

Janele Williams

Her er Jack. Det er Jacks mønter, der klirrer og klinger. Det her er Jacks tiende, 10 procent.

Her er Jacks biskop, der gav Jack et klap på skulderen, da han betalte sin tiende, 10 procent.

Her er profeten, han er glad og håbeful og siger: »Lad os bygge et tempel« for Jacks tiendepenge, som Jacks biskop har sendt videre, 10 procent.

Her er templet, det er skinnende og hvidt, Herrens hus fuld af lys.

Det er det hus, som blev bygget af tiendepenge, fordi profeten sagde: »Lad os bygge et tempel« for Jacks tiendepenge, som Jacks biskop har sendt videre, 10 procent.

Her er Jack. Han smiler, bredt og strålende, når han tager til templet, som er skinnende og hvidt, for at blive besejlet til sin familie i Guds påsyn. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Hvor er Jacks tiende?

Hjælp Jack med at finde alle de 8 klirrende og klingende mønter, han betalte tiende med.

**Præsident
Boyd K. Packer**

Præsident for De Tolv
Apostles Kvorum

LAD DET FARE

Min vens verden var styrtet i grus. Han havde mistet sin hustru.

Lider I af bekymringer, sorg, skam, jalousi, skuffelse, misundelse, selvbebrejdelse eller selvretfærdighed, så tænk over denne lektie, som jeg lærte for mange år siden af en patriark. Han var en af de helligste mænd, jeg nogensinde har mødt ...

Han voksede op i en lille by med et ønske om at blive til noget. Han kæmpede for at få en uddannelse.

Han giftede sig med kæresten, og alt tegnede lyst. Han havde et godt job og en strålende fremtid. De var meget forelskede, og hun ventede deres første barn.

Den nat, barnet blev født, opstod der visse komplikationer. Den eneste læge i nærheden var et eller andet sted ude på landet og tilse de syge ...

Endelig fandt man frem til lægen. Han handlede hurtigt i nødsituationen, og snart var der styr på tingene. Barnet blev forløst, og krisen virkede til at være overstået.

Men nogle dage efter døde den unge mor af den selvsamme infektion, som lægen havde behandlet en anden patient for samme aften.

Johns verden sank i grus. Intet var, som det skulle være nu, alt var mørkt.

Han havde mistet sin hustru. Han kunne ikke både passe sit barn og sit arbejde.

Som ugerne gik, blev sorgen bare værre. »Den læge burde ikke have lov til at praktisere,« kunne han sige. »Han smittede min kone med den infektion. Havde han været mere omhyggelig, ville hun stadig være i live i dag.«

Han kunne ikke tænke på andet, og i sin bitterhed blev han truende ...

En aften bankede det på døren. En lille pige sagde: »Far vil gerne have, at du kommer. Han vil gerne tale med dig.«

»Far« var stavspræsidenten ...

Denne sjælehyrde havde våget over sin flok og ville gerne tale med ham.

Rådet fra den vise leder lød ganske enkelt: »John, lad det fare. Der er intet, du kan gøre, der vil få hende tilbage. Alt, du gør, vil kun gøre det værre. Lad det fare, John« ...

Han kæmpede for at få styr på sig selv. Og til sidst besluttede han sig for, at han ville være lydlig, uanset hvad det gjaldt.

Lydighed er en stærk, åndelig medicin. Den kan kurere næsten alt.

Han besluttede sig for at følge sin inspirerede leders råd. Han ville slippe det.

Så fortalte han mig: »Det var først, da jeg var en gammel mand, at jeg endelig kunne se en stakkels landsbylæge – overbebyrdet, underbetalt og løbende spidsrod fra patient til patient med næsten ingen medicin, intet hospital og få instrumenter, som kæmpede for at redde liv, hvilket lykkes i de fleste tilfælde.

Han kom, da det stod værst til, og to liv hang i en tynd tråd, og han handlede uden tøven.

Jeg var en gammel mand,« gentog han, »før jeg endelig forstod det! Jeg kunne have ødelagt mit liv og andres med,« sagde han.

Han har mange gange siden været nede på knæ og takket Herren for den vise præstedømmeleder, som ganske enkelt sagde: »Lad det fare, John.« ■

Fra »Gileads balsam«, Stjernen, jan. 1988, s. 13.

INDBLIK

Hvilken indstilling er vigtig i livet?

»Dette liv er tiden til at berede os til at møde Gud. Vi er et glad og lykkeligt folk. Vi påskønner god humoristisk sans og værdsætter ustruktureret tid sammen med venner og familie, men vi skal indse, at der er en oprigtig hensigt, som skal gennemsyre vores tilgang til livet og alle vore valg.«

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

STOL PÅ HERRENS løfter

Vi bliver måske ikke altid udfriet af vore trængsler, men vi kan altid være forvisset om, at Herren er opmærksom på og villig til at hjælpe os igennem dem.

s.42

FOR DE UNGE

s.56

Men hva' nu hvis ...?

Spørgsmål om at tjene som missionær

Føler I, at I ikke ved nok om evangeliet? At jeres vidnesbyrd ikke er stærkt nok? At I er for generte? Find svar på de mest almindelige overvejelser og spørgsmål fra kommende missionærer.

FOR BØRN

Mias vidnesbyrd

Mia ønskede sig sit eget vidnesbyrd om evangeliet. Se, hvordan hun gjorde!

s.74